

BOZKURT

TÜRKÇÜ DERGİ

Ağustos 2005
20. Sayı

YÜZDE YÜZ TÜRK OLDUĞUN GÜN CİHAN SENİNDİR!

KÖMEN

Analım Tunga Er efsanesini;

Duyalım geçmişin erkek sesini.
Bürüyüp Tanrıdağ'ın çevresini,
Yine Göktürk olalım...El kuralım!

Ötüken-Yış durak olsun da bize
Yürüsün ordular ordan denize.
Çinli bağ vermese, gelmezse dize
Kağanın buyruğu vardır: Vuralım!

Anlatılmaz, yüce bir erdem olan
Bu akınlarda bulunmaz yorulan
Günü geldikçe de bizden sorulan
Kan ve can vergisi olsun: Verelim!

Ülkü uğrunda gönüller delidir.
Kişiler ülkü için ölmelidir.
Tanrı'nın insana değmiş elidir
Şu ölüm adlı güzel şey... Saralım!

Hiç düşündün mü niçindir yaşamak?
Bir görev yapmak içindir yaşamak.

Er kişiysen görevin neyse, başar.
Zevke, eğlenceye hayvanda koşar
Görüyorsun nice hayvan yığını
Ki yapar sadece hayvanlığını.
Fakat onlar bile kendi kendince
Tükürürler Kadeş'in itlerine.
O nasıl olmalı bir rûhu ölü,
Ya da bir canlı, fakat kahpe dölü
Ki sanar durduğu yer it inidir.
Oysa bir şanlı şehitler sinidir.
O fuhuş uzmanı çikletli dişi,
Dişinin en kötü, en kösnemişi,
Kaplamış ruhunu çirkef yosunu,
Hiç umursar mı şehit ordusunu?
Var mıdır onca tivistin ötesi?
Adı üstünde: Köpek sosyetes!
Yok sayıp sende bu ruhsuz sürüyü
Kılavuz yap ebedî Gök Börü'yü.

Çıkarıp Ergenekon'dan ulusu
Türk'ü kılsın yine dünya ulusu.
İzleyip Gök Börü'nün gölgesini
Gezelim gel o kömen ülkesini.
Gönlümün özlemi yerdin orası,
Gürler ufkunda yiğitlik borası.

Orda erdem gözüdür, başkası çıkmaz alana
Kapanıktır kapılar her kovu, her bir yalana
Orda erler: Kimi arslan, kimi parsın eşidir.
Orda kızlar: Güneşin kendi, ayın on beşidir.

Uğramaz ufkuna asla o yerin yüz karası,
Orda yoktur ne siyaset, ne fikir maskarası,
Yaşamaz öyle bir ortamda küçüklük, kötülük,
Bir alaydan daha üstün savaşırdı orda bölük!
Sungurun uçtuğu yerlerde barınmaz yarasa,
Ve bütün dirliğin üstünde yürür sade yasa...
Bir düşün başların üstünde kağanlık tuğunu,
Ruh duyar orda ölürken bile Türk olduğunu.
Ölümün zevkini bir süs gibi gönlünde taşır,
Dirilerden daha çok orda şehitler dolaşır.
Bu şehit ordusu varken kuramaz kimse puslu,
Yurt için kan dökülür orda denizler dolusu.
Günümüzden, düşünüp bir çok asırlar geriye
Analım bin kere ölmüş o ölümsüz çeriye:

Ebedî yiğit! Adı yok şehit! Kefenin: Vatan...
Tabutun: Cihan... Düşünüp övün, Yaşıyor ünün
Damarında kan, Bir alev midir? Yaşaman:
Roman. Ölümün: Şiir.
Sana yok ne taş, Ne de bir mezar.
Bu hayat: Savaş! Ebedî uzar. Eşit olduğun
Şu güneş: Tuğun. Tabutun: Cihan, Adı yok yiğit!
Ebedî şehit!..

Onu anmakla görür Türk soyu gökçek kömeni:
Dolu dizgin yarışan Tanrıkut'un dört tümeni...
Bin asır geçse de rastlanmaz onun bir eşine,
Buyruk aldım diye ok fırlatıyor evdeşine...
Bidev atlarla kılıp her yolu bir günde yarı
Yıldırımlar gibi dağlardan aşan orduları...
Saygı olsun bu çelik atlıların gök tuğuna,
Tuğu kaldırmış olan orduların başbuğuna.
O nasıl bir yürüyüşdür, ne yiğitler katarı!
Kun'u, Gök Türk'ü, Oğuz-Uygur'u, Kırgız,
Tatar'ı...
O batırlar ki basıp bağra kucaklar ölümü.
Özgelerden sakınıp kendine saklar ölümü.
Her zaman öyle ağırdır ki yiğitlik kefi,
Kahramanlar gibi ölmek o günün felsefesi...
Onların sanki başak canları... Durmaz, biçilir...
Toprağın içkisidir kanları, al al içilir.
Tarihin bir olağanüstü ve şahâne işi
Kür Şad'ın, Kül Tegin'in, Çağrı Beğ'in ok
çekışı...

BOZKURT

Türkçü Gençlik Dergisi
AĞUSTOS 2005
Yıl: 2 Sayı: 20

Sahibi

Ozan RUHSATİOĞLU
ozan@turan.tc

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Oğuz KARAHAN
oguz@turan.tc

Yazı Kurulu

İsa Akif YÜMNÜ
İlhan KURTKAN
Ahmet KÜÇÜKEL
Atilla İDİL
Salih KERKÜKLÜ

Temsilciler

Azerbaycan: Sevinç Mammadova
Kazakistan: Fazılбек Mustanov

Yayın Danışmanı

TONYUKUK

İletişim Bilgileri

www.turan.tc

turan@turan.tc

Ayda Bir Yayınlanır.

Kaynak göstermek şartı ile alıntı yapılabilir. Tüm hakkı Türk Irkına aittir.

Dergimiz şu an yalnızca internet üzerinden yayımlanmaktadır. Türkçülerin desteği ile dergimiz büyüyecek ve Turan'ın her köşesine ulaşacaktır.

Kapak Resmi: 30 Ağustos

4 TURANCIYIZ NE OLACAK ? H.Nihal ATSIZ

20 "THE TAYYİB" Tolunay KUTOĞLU

24 DEVLET POLİTİKASI MI, DEVLETSİZLİK Mİ ?

Altay GÖKBÖRÜ

6 KISA KISA... Ozan RUHSATİOĞLU

26 TÜRKMENLERİN SİYASAL SİSTEME ENTEGRASYONU TÜRKMENATA

9 GÜNAH KEÇİSİ Semra KANAT

28 KÜRT TERÖRÜ, HÜKÜMET VE TSK

Göktürk PUSAT

16 KAHRAMANLAR VE YAYGARACILAR Atilla İDİL

30 YÖRÜK ALİ EFE

17 26 AĞUSTOS (1071) VE 30 AĞUSTOS (1922) H.Nihal ATSIZ

18 TÜRK, ORDU VE SAVAŞ Nejdet SANÇAR

TURANCIYIZ NE OLACAK?

■ H. NİHAL ATSIZ

Ulus gazetesinin 18 Haziran 1966 tarihli sayısında "İrkçı ve Turancı Dergiler Okullara niçin Gönderiliyor? Bakana Tekrar Sokuyor ve Cevap İstiyoruz" başlığı altında gayet cahilâne bir yazı yayınlandı. Bu imzasız yazıya göre İrkçı-Turancı diğer dergilerle birlikte biz de fikir özgürlüğüne düşman, Adalet Partisinin temsil ettiği düşünce biçimine sıkı sıkıya sarılmış, körpe kafalar için gerçekten zararlı bir dergi imişiz. Okullara tomarla gönderiyormuşuz. Biz de okullara sokulan öteki gerici, ırkçı Turancı dergiler gibi komünizmle mücadele paravanası ardında AP iktidarına karşı olan fikirlere düşmanlık gösteren, fikir özgürlüğünü hazmedemeyen bir yayın tarzı içinde imişiz. Tıpkı İkinci Cihan savaşı sırasında Türkiye'yi Nazi Almanyası yanında savaş felâketine sürüklemeye çalışan aşırı İrkçı ve Turancılar gibi bugün de bu dergide Kür Şad'ın özlemi dile getiriliyormuş. Kürşad eski Türklerde baştaki beğ, komutan demekmiş. Harb Okulundan tardedilen üç öğrencinin de bu dergiyi okuduğu düşünülürse türkiye'nin hangi felâketli uçurumlara sürüklenmek istendiği ortaya çıkarmış.

Ötüken siyasî bir dergi olmadığı ve parti siyasetçiliği mizacımıza uygun düşmediği için siyasetle uğraşmıyoruz. Bu sebeple Adalet Partisinin temsil ettiği düşünce biçimine ne sıkı sıkıya, ne de gevşek olarak bağlı değiliz. Seçimlerde oyumuzu Türkeş Partisine verdiğimiz de kimsenin meçhulü değildir. Fakat AP'nin komünist düşmanlığını şiddetle destekliyoruz. Sonuna kadar da destekliyeceğiz.

Cahil yazarın dediği gibi fikir özgürlüğüne düşman değiliz. Sadece Türklük düşmanlığına düşmanız. Bu sebeple komünizmin, yahut sosyalist maskeli vatan ihanetinin susturulmasını istiyoruz. Çünkü milletimizi yok etmek isteyen

fikri fikir saymıyoruz. Ya fikir özgürlüğüne o kadar faydalı olan cahil yazar bizim Turancılığımızı neden fikir diye kabul etmiyor? Bir milletin mazide olduğu gibi tekrar birleşmesi düşüncesinden daha muhteşem hangi fikir vardır? Birleşmiş Milletler ideali denen maskaralık mı? Yoksa kuruşef'in "Barış İçinde Birlikte Yaşamak" düzenbazlığı mı?

İkinci Cihan Savaşı'nda Türkiye'yi Hitler'in yanında savaşa sokmak masalından çok bahs olunmuş, fakat ortaya hiçbir delil konamamıştır. Bu Turancılar kimlerdi? Adları söylenmemiştir. İkinci Cihan Savaşı sırasında, 1944-1945'te İrkçılık-Turancılık davası görüldü. Sanıkları arasında benim de bulunduğum bu tarihî davâda Alparslan Türkeş, Nejdett Sançar, İsmet Tümtürk, Said Bilgiç, Sofuoğlu Zeki, Hikmet Tanyu, Muzaffer Eriş, Nurullah Barıman, Prof. Zeki Velidi Togan, Dr. Fethi Tevetoğlu, Dr. Hasan Ferit Cansever gibi tanınmış kimseler de vardı. Fakat sonunda herkes beraat etmişti. Zaten işgal ettikleri mevkiiler dolayısıyla (profesör, doktor, lise öğretmeni, subay, memur, öğrenci) bunların Türkiye'yi bir savaşa sürüklemesine de imkân yoktu.

Fakat Millet Meclisinde, Türkiye'yi Almanyaya safında savaşa sokmak isteyen birkaç mebur vardı. Bunlardan bir tanesi Cumhuriyet gazetesinin sahip ve başyazarı Yunus Nadi idi ki kışkırtıcı yazılarından dolayı o zamanki cumhurbaşkanı İsmet İnönü'den, istasyonda, herkesin gözü önünde iyi bir zılgıt yemişti.

"Ötüken'de Kür Şad'ın özlemi dile getiriliyor" diyerek cahil yazarın neyi kastettiği pek anlaşılmıyor. Kür Şad bir kahramanlık sembolüdür. Milleti kurtarmak için kendisini fedâ etmiş bir yiğittir. Böyle yiğitlere sevgi duymak

suçsa cahil yazar suçumuzu bağışlasın ve kimin özlemi çekilecekse lütfen bildirsın. Burada şunu da düzeltelim: Kür Şad onun sandığı gibi "Baştaki beğ, komutan" demek değildir. Kür Şad, bir rütbe ve ünvanıdır.

Cahil yazar, Harb Okulundan çıkarılan üç öğrencinin Ötüken okuduğunu ileri sürerek "...üç öğrencinin de bu dergiyi okuduğu düşünülürse, Türkiye'nin hangi felâketli uçurumlara sürüklenmek istendiği açıkça ortaya çıkacaktır" buyuruyor.

Gördünüz mü işleyen kafayı?

Harbiyeliler Ötüken okuduğu için Türkiye felâketli uçuruma sürüklenecek....

Zavallı!.. Sen zaten bu idrak ve iz'anınla felâketsiz uçurumun dibine düşmüşsün. Bu seviyenle Türkiye'nin geleceğini nasıl tahmin edersin? Gazete ve dergi okumakla Türkiye batsaydı senin Ulus'unu okuduğu için şimdiye kadar on defa batardı. Ötüken Türkçü ve orducu dergidir. Keşke yalnız üç öğrenci değil, bütün Harbiyeliler, bütün subay ve generaller onu okusaydı. Orada millî- askerî ruhtan, kahramanlık telkininden, şeref ve fazilet havasından başka ne var? Ötüken'den ürkmek için, ışıktan korkan yarasalar gibi milliyetçilikten, ahlâktan ve faziletten korkmak lâzım.

Üç öğrencinin Harbiye'den çıkarılmasını Ötüken okumalarına bağlamak da ayrı bir şantajdır. Sırf Ötüken okudu diye Harb Okulundan talebe çıkarılmaz. Bunun elbette birtakım başka sebepleri vardır. Bunları bilmeden işi Ötüken'e yükleyivermek, yer sarsıntısını ibadetsizliğe veren yobaz kafasıyla aynı seviyede olmaktır.

Beş altı yıldan beri ötekine berikine gerici demek moda oldu. İttihatçılar, kendilerinden olmayan herkese "hain-i vatan" derlerdi. Onlardan günümüze kadar bulaşan Balkan komitacılığı ahlâkı ile, aykırı düşüncede olanları lekelemek rezalet hâlâ devam ediyor. Fakat şurası dikkate değer ki başkalarını faşist ve gerici diye küçük düşürmeye çalışmak düpedüz bir kızıl usulüdür. Ne idüğü belirsiz bu cahil yazar da modaya uyarak gerici nârasını savurmakla kime âlet olduğunun farkına bile varmıyor.

İkide bir yüzümüze çarpılan büyük günahlarımızdan biri de Turancılıktır. Turancıyız, ne olacak? Tarihî vatanımız olan bütün tutsak ülkeleri elbette kurtaracağız. Görevimiz bu değil mi? Böyle büyük bir ülkeye bağlanmayıp da hayvanî bir rehavetle zevk içinde mi yaşayacağız? Cahil yazar stiyorsa öyle yapsın. Biz iki Türkistan'ı da, Azerbaycanları da, Kafkasya'yı da, İdil-Ural boylarını da, Kırım'ı da kurtarmak için şuurumuz işledikçe, ayakta durabilecek gücümüz kaldıkça çalışacağız. O kadar da değil... Batı Trakya'yı Kıbrıs'ı ve Adaları da alacağız... Kerkük ve Bayır-Bucak da bizim olacak.

Yaşarken bunları göremiyeceğimizi biliyor, bunun için yüksünmüyoruz. Ektiğimiz tohumlar yeşerecek ve bizden sonrakiler önüne geçilmez bir sel hâlinde kutlu topraklara ay-yıldızlı bayrağı dikecektir.

Bunu istememek, bunu çelmelemek için Türk'ten başka bir şey olmak lâzım

TÜRKÇÜLÜK BAYRAĞI

Türk duygusu her Türkçüye en tatlı kımızdır;
Türk ülküsü candan da aziz bayrağımızdır.

Bayrak ki onun gölgesi Bozkurtları toplar;
Bayrak ki bütün kaybedilen yurtları toplar.

Nerden geliyor? Tanrıkut'un ordularından!
Lakin bize bir beyt okuyor kutlu yarından:

Darbeyle gönüllerde yatan ülkü silinmez!
Atsız yere düşmekle bu bayrak yere inmez!...

KISA KISA...

■ OZAN RUHSATİOĞLU

ozan@turan.tc

Kürt Sorunu :

Geçtiğimiz günlerde artan terör olayları üzerine Erdoğan PKK'ya silah bırakma hükümete de yasal düzenlemelere devam etme çağrısında bulunan sözde bir grup aydını kabul etti.

Bu Kürtçülük davası için bir ileri adımdır . AKP hükümeti bu sözde aydınların “arabuluculuk” teklifini kabul ederek dolaylı yoldan PKK’yı muhatap almıştır.

Aynı hükümetin 9 Haziran 2004'te Ankara Ulucanlar Cezaevi'nden büyük kutlamalar ile tahliye edilen Leyla Zana ve 3 DEP liyi Dışişleri Bakanlığında kabul ettiklerini hatırlayalım.

Meclise PKK rozetleri , sarı yeşil kırmızı renklerden oluşan mendiller ile gelerek yemin töreni öncesi **“Ben ve arkadaşlarım bu metni , Anayasa baskısı altında okuyoruz.”** sözleri ile yemin törenine başlayan **Hatip Dicle** ve yeminini Kürtçe etmeye çalışarak birde sonuna Kürtçe slogan ekleyen **Leyla Zana**'dan bahsediyoruz. Apo'nun anasının elini öpmeyi şeref kabul eden Leyla Zana ve Belçika'da yayınlanan Le Libre Belgique gazetesine verdiği demeçte **“1923'ten bu yana ulusal kurtuluş savaşı veriyoruz. Lozan anlaşması Kürdistan'ı bölüyor. Bir Kürt kürdistan'ı yok”** diyen Hatip Dicle'den bahsediyor ve daha önce sordüğümüz soruyu tekrarlıyoruz **neden dışişleri bakanlığı ?**

Bu 12 sözde aydın, hükümetten daha hangi yasaları çıkarmasını bekliyor ? Kürtçe yayın, Kürtçe dil kursları zaten serbest. İstenen tamamen Kürtçe yayın yapan televizyonlar ve Kürtçe eğitimidir . **Unutmayınız ki hızlı nüfus artışına sahip Kürtler artık Türkiye'nin güney doğusunda ki bir Kürdistan'ın değil Kürtlerin yönettiği Türkiye'nin hayalini kurmaktadır.**

Peki bölgedeki bu hızlı nüfus artışı riski tahmin edilememiş midir ? Ne yazık ki devletimiz iyi niyetli de olsa işin başında stratejik bir hata yapmıştır. Lozan'da azınlıklar belirlenirken din esas alınmış, Ermeni, Yahudi, Rum gibi unsurlar azınlık olarak kabul edilirken Kürtler ve diğer Müslüman gayri Türk unsurlar bizden kabul edilmiştir. **Yani bugün fazlasıyla eleştirdiğimiz ve stratejik bir hata olduğu anlaşılan “çiçek bahçesi” yada “Türk kürt kardeşir , ayıranlar kalleştir” gibi söylemlerin kökeni Cumhuriyetimizin kuruluşundaki stratejik hata da saklıdır.**

O dönem bu konu Atatürk ve çevresindeki aydınlar tarafından oldukça fazla tartışılmış ve iki model gündeme gelmiştir. Birinci model literatürde Alman yaklaşımı olarak bilinen **Yusuf Akçura ve arkadaşlarının savunduğu ırk esasına dayalı azınlıklar modeli** ikincisi ise literatüre Fransız modeli olarak geçen **Ziya Gökalp ve arkadaşlarının savunduğu din, coğrafya ve kültüre dayalı azınlıklar modelidir.** Devletimiz o dönem sayıları 300.000 – 400.000 civarında olan Kürtleri eritip , asimile edebileceğini düşünerek Ziya Gökalp modelini benimsemiştir.

Cumhuriyet öncesi Molla Selim ve Şeyh Şahabettin , Ali Batıni, Cemil Çeto , milli aşiret ve Koçkiri isyanları bir yana Cumhuriyet sonrası belli başlı 15 etnik temelli ayaklanma olmuştur.

(*)Bu on beş ayaklanma sırası ile şöyledir ;

Nasruti Ayaklanması (12-28 Eylül 1924)

Şeyh Sait Ayaklanması (13 Şubat – 31 Mayıs 1925)

Raçkotan ve Raman Ayaklanması (9-12 Ağustos 1925)

1. Ağrı Ayaklanması (16 Mayıs -17 Haziran 1926)

Koçuşığı Ayaklanması (7 Ekim – 30 Kasım 1926)
Mutki Ayaklanması (26 Mayıs – 25 Ağustos 1927)
 2. *Ağrı Ayaklanması (13-20 Eylül 1927)*
Bicar Ayaklanması (7 Ekim – 17 Kasım 1927)
Asi Resul Ayaklanması (22 Mayıs – 3 Ağustos 1929)
Tendürük Ayaklanması (14-27 Eylül 1929)
Zeylan Ayaklanması (20 Haziran- 7 Eylül 1930)
Oramar Ayaklanması (16 Temmuz – 10 Ekim 1930)
 3. *Ağrı Ayaklanması (7-14 Eylül 1930)*
Pülümür Ayaklanması (8 – 14 Kasım 1930)
Dersim Ayaklanması (21 Mart – 10 Kasım 1937)

(*) *Ya Sev Ya Sevr , Bir Gafletin Büyümesi – Hulki Cevizoğlu*

Bunca musibetten sonra artık anlaşılmalıdır ki evet Türkiye’de Türk olanlar ve olmayanlar arasında bir sorun vardır ve Türk olmayanlar asimile edilememiş Cumhuriyetimiz tehdit eder bir noktaya gelmiştir.

1989 yılında **Korgeneral İsmail Selen** gibi yetişmiş bir komutanımız **“15-20 sene sonra demokratik yolla bile Türkiye’yi ele geçirir adamlar”** tespitiyle konuya doğru yönde yaklaşmaya çalışmış ancak **“derin görüş ve uygulama ayrılığı”** nedeni ile emekliliği istenmiştir.

İsmail Selen’in bu sözlerinin üzerinden 16 sene geçmiştir. Gelinek nokta ortadadır. Demokratik yollarla Kürtler bir takım ayrıcalıklar elde etmiş ve bu onları tatmin etmemektedir. Meclis’te ne kadar kürt kökenli millet vekili olduğunun araştırmasını yapan var mı bilmiyorum ancak Barzani’nin 1 Mart tezkere oylaması öncesi **“TBMM’de 75 adamımız var. Onların sayesinde Türk askeri gelmeyecek”** sözleri dün gibi kulaklarımızdadır. Sadece Barzaniye bağlı 75 millet vekili iddiası doğru ise gerisini siz düşünün ...

Artık yanıšta ısrar etmenin manası yoktur. Gelecek tepkileri göze alarak Kürtlere bir vakit pek meraklısı oldukları azınlık statüsü verilmeli hakim, savcı, polis, subay , devlet memuru olma ve seçilme hakları ellerinden alınmalıdır. **Bunun için geç bile kalınmıştır.** Bu devlet sadece ve sadece Türkler tarafından yönetilmelidir. Gayrı kafa kağıtlarında herkesin ne olduğu belli olsun

haklar hukuklar ona göre dağıtılsın. Türk elinde Türk ile hiçbir unsur eşit olmasın.

Terörle Mücadele

Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök, **“TSK, bölücü terör örgütüne karşı mücadelesini kısıtlanmış yetkilerine rağmen özveriyle sürdürmektedir ve sürdürmeye devam edecektir”** sözleri ile hükümete sitem etti.

İyi de Paşam AKP hükümeti ile **“şiiir gibi uyum içindeyiz”** diyen siz değil miydiniz ? Ne oldu da bu şiiirin uyağı bozuldu ? Sonra siz bildiğimiz kadarı ile AB’yi de destekliyordunuz. Çıkan bu yasalar AB’ye uyum çerçevesinde çıkmamış mıydı ? **Avrupalı dostlarınız** bu çıkan yasaları alkışlamakla birlikte sürekli olarak **“yetmez uyum yasaları devam etmeli sekteye uğramamalı”** demiyor mu ?

Sonra son YAŞ kararlarında merak ediyoruz terör ile mücadele tecrübesi olan kaç komutan terfi ettirildi kaç emekliye ayrıldı ? Elbette bu TSK’nın bileceği iştir ancak **bu kadar demokratik bir ortamda** vatandaş olarak bizim bu soruları sormamız herhalde hakkımızdır.

Bu aşamadan sonra devletin bekasını sivri sinekleri avlayarak değil ancak bataklığı kurutarak sağlayabilirsiniz. Biz bunu yöntemlerini Türkçüler olarak senelerdir tekrarlıyoruz sizlerse bizleri görmezden gelmeye devam ediyorsunuz. **“Sözde vatandaşlar”** ile nereye kadar Paşam ?

İngiltere’de eloğlu kolluk kuvvetlerine **“shoot to kill”** yani öldürmek için vur emri vermek suretiyle metroya koşarak gidiyor diye şehrin ortasında sadece şüphe üzerine masumun kafasına onlarca kurşunu boşaltanlar bu emrin neticeleri ardında sonuna kadar dururken size savcısız arama yapma izni dahi vermeyen çifte standart dostluklar ile nereye kadar paşam ?

Türk askeri nereye kadar ?

Özelleştirme İhaneti

Türkiye'nin en büyük demir çelik tesisi olan Erdemir sac levha ve çelik ürünleri konusunda üretim yapmaktadır.

Türk Telekom 19 milyona varan sabit hat abonesi, Edirne'den Kars'a döşediği altyapısı ile ses ve veri aktarımı konusunda alternatifsiz tek kurum.

Biri ülkemizin ağır sanayi diğeri iletişim ve güvenliği açısından yüksek seviyede stratejik öneme sahip iki kurum. İkisi de özelleştirilerek yabancılara satılıyor. Peki neden ?

Çünkü yağı çok iyi biliyor ki Türk'ü bir daha asla ayağa kalkmamak üzere nakavt etmezse bu çılgın Türkler ileriki dönemlerde tekrar başlarına bela olacak. Bu nedenle kültürel, ekonomik, eşzamanlı olarak psikolojik ve daha sonra askeri çökertme ile Türklüğü milletler mezarlığına göndermek istiyorlar.

Bu amaca ulaşmak için "Devlet hantallaşıyor" yalanı ile özelleştirmeler hep şirin gösterilemeye çalışıldı insanımıza ve sanki devletin bir takım iktisadi teşekküllerin sahibi olması çağ dışı bir kavrammış gibi gösterildi.

Gerçek ise böyle değil. Dünya ekonomisinde devlet oldukça pay sahibi, sadece sistem daha profesyonelce işliyor.

Ekonomik hayat içinde devletin payı, Amerika'da %32.3, Almanya'da %49, Avustralya'da %51.7,

Belçika'da %54.3, Fransa'da %54.25, Hollanda'da %49.9, İngiltere'de %41, İspanya'da %42.2, İsveç'de %62.3, İsviçre'de %48.8, İtalya'da %50.2, Japonya'da %35, Kanada'da %42.3, Norveç'de %43.6, Türkiye 'de ise %26.6.

Kaynak: Başkent İktisatçılar Derneği

1)İMF, Economic Outlook, June 1998.

2)OECD, Analytical Databank,

Ulusum uyan ! Çocuklarının , torunlarının ve dahi senin geleceğin yağıya peşkeş çekiliyor. Ulusum Atanın sesine kulak ver ...

“ Mâzide ve bilhassa Tanzimat Devri'nden sonra ecnebi sermayesi memlekette müstesna bir mevkiye mâlik oldu.

Ve ilmî mânâsıyla denilebilir ki, devlet ve hükümet ecnebi sermayesinin jandarmalığından başka bir şey yapmamıştır.

Artık her medenî devlet gibi, millet gibi yeni Türkiye de buna muvafakat edemez.

Burasını esir ülkesi yaptırmayız"

Elbirliği Derneği 30 Ağustos Zafer Bayramı Bildirisi

83 yıl önce düvel'i muazzama'ya karşı kazanılan Bedeli 13 bin şehit ve 35 bin gazi olan Başkumandan= Yunan Sındığı zafer bayramımız, kutlu olsun.

30 Ağustos 1922 bir bakıma Türkiye'nin kurtuluş günüdür. Türkiye Türklerinin kaderlerini kanları pahasına değiştirdikleri gündür.

83 yıl sonra kan ile kazanılan zaferin meyveleri masa başında kalkan inen eller ile heba edilmek istenmektedir.

Başkumandan Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün ölümünden sonra her şey Türk için Türk'e göre ve Türk tarafından düsturu terk edilmiş ve kademe kademe ilelebet payidar olacağına yemin ettiğimiz Cumhuriyetimiz daha yumuşak geçişler ile Sevr şartları ile karşı karşıya bırakılmıştır. Bayramlar kuru kuru laf olsun diye kutlamak için çıkmamıştır. Bugünlere piyango çekilisinden çıkan büyük ikramiye ile değil bin bir fedakarlık ile nasıl geldiğimizi hatırlatmak ve binlerce yıllık Türk tarihinin yükünü omuzlarımızda hissederek sorumluluklarımızı hatırlatmak için kutlanır.

Türk evladı, pek kısa sürecek tatlı bir uyku için atalarının kemiklerini sızlatma !

Evlatlarının göz yaşları ile eriyeceğin o acı günleri yaşamamak için şu tatlı uykuyu bırak. Önce kendin uyan. Sonra, çevrendeki uyuyanları uyandır. Ve uyananlar, birlesin. El birliği, iş birliği yapın. Teşkilatların. Yada mevcut teşkilatlar içinde size uygun olanlara katilin.

Kendine geldiğin gün yeni zaferler binlerce yıllık Türk tarihindeki şeref kütüğünde ebedi yerini alacaktır.

Elbirliği Derneği

www.elbirligiderneği.org

GÜNAH KEÇİSİ

■ SEMRA KANAT

25 Haziranda Bulgaristan’da gerçekleşen genel seçimlerde meclise 21 milletvekili sokan gazeteci Volen Siderov’un muhtelif “atakacıklar”dan oluşturduğu birliğe dair epeyce yazıldı çizildi.

Meclise girer girmez Siderov’un ilk icraatı, hükûmetin güvenoylamasının yapıldığı saatlerde, meclis dışında düzenlediği sirk gösterisi idi.

Örütbağda bununla ilgili mevcut haber ve görüşleri araştırırken gözlemlediğim, Bulgarların asırlardır içinde kıvrandığı aşağılık duygusunun iyice derinleşip, Türklerin dört bakanlıkla başbakanlık yardımcılığını kazandığı günde doruk noktasına ulaşmış olması idi.

Oysa Türklere bu denli kızıp kuduz gibi saldırmak yerine oturup biraz düşünselerdi, Türk varlığına şükredip dua etmeleri ve hatta günah keçisi olarak gördükleri bu yüce millete anıt dikmeleri gerektiğini anlarlardı! Çünkü temelinde Osmanlı İmparatorluğu’nun en büyük felâketlerinden biri sayılan 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşının ardından geçen, ama kuyruk acılarını dindirmeye yetmeyen bunca zaman, onları otomatikman “şanlı (!) tarih” sahibi yaptı.

Her şeye siyah tül örtmekte usta Hristiyanlar, “93 Harbi” diye anılan dramda da başarılı oldular. Çelişkiye bakınız ki, yitirilen vatan topraklarımızla birlikte dört milyon soydaşımızın yurtsuz kaldığı adı geçen felâketten dolayı, esas bizim eseflenip buna sebep olanlara ateş püskürtmemiz gerekirken,

sahte kurtarıcı rolündeki istilâcı Rusya’nın “özgürlük operasyonu” olarak dayattığı sömürgecilik anlayışı, beyin yıkamalarla her türlü kışkırtmalar sonucunda dallanıp budaklandı ve geçen zaman zarfı içinde Bulgarın günlük yaşamının her alanına kök salarak, damıtılmış Türk nefreti ile dolup taştan Moskof uşağı bir Bulgar halkı yarattı.

“İradesi zayıf olanlar, başarısızlıklarından dolayı hep suçlayacak birini ararlar” felsefesine uygun, o gün bugündür Bulgarlar, Türk nefreti ile kalkıp Türk nefreti ile yatıyor, Türk nefreti ile beslenip Türk nefreti ile ayakta duruyorlar.

Bu suretle, az çok Bulgar tarih bilgisine vakıf olan her düşünen varlık anlıyor ki, Bulgarın geçmişi, bugünü ve yarını Türkten arındı mı, tarih sahnesinde karabatak gibi bir batıp bir çıkan Bulgaristan denen “harikalar diyarı” görüngüsünden (fenomen) ortada pek bir şey kalmıyor!

Küçük olmanın dayanılmaz ezikliği

128 yılı aşkın Rumeli Türklerini katledip hayatta kalabilen “kılıç artıklarını” göçe zorlamanın ardından mallarına mülklerine el koymakla yetinmeyen Bulgarlar, yaklaşık yarım yüzyıldır, eskiden serhat boylarımız olan topraklarda kalan kara yollarından geçmekte olan Anadolu Türklerini -yani, birkaç kuruş biriktirmek uğruna yıllarca sıla hasreti çeken gurbetçilerimizi- gümrüklerinde, dilenciliğin baş tacı tümcesini andıran “Komşu, bir çorba parası!” ile soymaya devam ediyorlar. Çünkü ne yazık ki, asırlık avantalar bir kimseyi adam etmeye, tarihe “at hırsızı”

olarak geçen bir milleti de büyük yapmaya yetmiyor!

Hâl böyle iken, tembellikten ileri gelen sefalet, açlık ve genlere işlemiş olan ezikliğin insana yaptırmayacağı şey yok! Hele söz konusu insan (!), din değiştirdiği 865'ten günümüze dek etnik kökeni ile ulusal kimliğini bağdaştırmayı bir türlü beceremeyen bir topluluğun ferdi ise!...

Aslında, trajikomik bir durum...

Neyse, “Allah gözünü doyursun!” demeden evvel, diz boyu sefaleti özetlemek gerekirse, 2000 yılına kadarki “Üç aydır et yemedik...” ile “Şehir içi ulaşım imkânımız bile yok iken, size Türkiye’ye misafirlige nasıl gelelim?” şikâyetleri ve “Kusura bakmayın, size bir kahve dahi ikram edemiyoruz!” özürleri, 2002’den sonra “Yemek pişirmek için sıvı yağımız yok” ile artık “Ekmek almaya bile paramız yok”a indirgendir.

Gel gelelim bu kısır döngü içinde aç bîlâç ve sersefil dolaşmalarına suçlu kim? Türkler! Niçin? Sonsuz baskılar sonucunda şerefleri uğruna, birçoğu bizim gibi mülteci durumunda Bulgaristan’ı terk edip ana vatanlarına göç edip, bel kemiğini oluşturdukları Bulgar ekonomisinin gümbürtüyle toz duman olmasına sebebiyet verdikleri için!

Al sana malzeme (“Türkler de Türkler!...”): Tükürük, salya sümük ve abalıya vurmaya devam et! (Hoş, içimizde bunca satılmış “aydın” varken, kâfir komşuya ne hacet?!)

Bir gün elbet...

Kılavuzu karga olanın...

Doğum yeri Yambol (Yanbolu), doğum yılı 1956, eğitimi fotoğrafçılık, eski iş yeri (yerlerinden biri) Sofya Ulusal Edebiyat Müzesi olan kılavuzun adı, Siderov’dur.

Bundan on üç sene önce “Kadın ticareti ile uğraşmayı, olmazsa gazete çıkarmayı düşünüyorum” itirafında bulunan birinin, birden “Tanrıya ve Bulgaristan’a inanıyoruz” ilkesi ile siyasî arenaya çıkması, kendi iç dengesizliğinin işareti.

“Günümüzün Bulgar Haider vak’ası” olarak nitelediğim bu demir leblebinin, Hristo Hristov’un 27 Haziran 2005 tarihli (Dnevnik /Günlük/ gazetesi) ibaresi ile, “her yerden kovulmuş” olmasına şaşmamalı.

Bulgar basınının “kaosun yeni eli” değerlendirmesinden dolayı olsa gerek, bu deli bozuk, seçim sonrası düzenlediği Cumartesi günü basın toplantısında, “Beceriksiz gazetecilerle hesaplaşma tasarılarım var!” diye meslektaşlarına gözdağı vermeyi ihmal etmedi.

Evet, görünürde yüzde yüz bir “Ali kıran baş kesen”! Ama Türkler mevzubahis olunca, tipik bir paranoyak Bulgar anlayışı sergiliyor: “Rodaplar’daki minareler, elektrik direklerinin sayısını aştı. Herhangi bir şey aklına uymadığı takdirde, Doğan bizi Kıbrıs modeli ile tehdit ediyor.” (24 Saat gazetesi, Nisan 1997)

Sekiz yılda bu demeci doğrulayan en ufak bir kımıldama görmüş olsa idim, “dinsizin hakkından imansız gelir” der, Doğan’ı kutlardım. Ama...

Evdeki hesap çarşıya uymaz

Vakti zamanında Haçlılara hadlerini bildirdiğimizden, doğum yerim olduğundan ve insanların, Bulgarcayı şiveli konuşup kötü havadan dolayı bile Türkleri suçlayan izansız Şoplardan (ne idiği belirsiz Batı Bulgaristanlı etnik grubu) farklı olarak, gün görmüş olmalarından dolayı, Varna’yı ezelden beri severim.

Bu bağlamda, partisinden ayrılarak bağımsızlığı tercih eden ilk vekilin Varna’yı temsil ediyor olmasına şaşırmaı, bu kararını, “Zararın neresinden dönülse kârdır!” diye nitelendirdim.

Görünen köy kılavuz istemez! Kendisi, Siderov’un bastığı yerde otun bitmeyeceğini erkenden kavramış olmalı ki, batmaya mahkûm yanlış yöndeki gemiyi gecikmeden terk etmeyi yeğledi.

Ne demişler? “Gördün deli, savul geri.”

Siderov’un, Ataka’nın aynı görüşü paylaştığını kişilerden oluştuğunu, kimsenin partiden ayrılmayacağını ve üyeler arasında görüş ayrılıklarına düşmeyeceğini söylemesinden birkaç gün sonra gerçekleşen bu “yaman ayrılık”, parti önderini “yalancının mumu yatsıya kadar yanar” durumuna soktu.

Kafadarının istifa gerekçeleri ise, yeni bir totaliter Nazi-Sovyet melezinin peydahlanışını gözler önüne serdi: “Siderov’un diktatör görüşlerine katılmıyorum. Grupça çözülecek soruları sadece kendisi çözüyor, kendi etrafında akraba çevresi oluşturmaya çalışıyor. Ataka’daki milletvekilleri Siderov’un çocukluk arkadaşları. Biz, bu partide ne oluyor, nereye gittiğimizi ve ne yapacağımızı bilmiyoruz. Birileri bana, kime ne zaman oy atacağımı, salondan ne zaman çıkacağımı ve salona nasıl gireceğimi söylemesin. Ben böyle ülke yönetimine karşıyım. Her milletvekili halk önünde eşittir. Siderov’un kanunlar oylanırken hangi düğmeye basacağına söylemesine gerek yok.”

Petır Manolov’un diktatörlük sözlerini doğrularcasına, bu fire ile yetmeyen Siderov, ayrıca kendi kararıyla Yordan Veliçkov, Hristo Veliçkov ve Stanço Todorov’u da ihraç etti. Buna gerekçesi, üç partilinin, BSP ve DPS tarafından oluşturulacak hükûmetin başbakanlık oylamasında “evet” oyu kullanması idi.

Üç Atakalı Stanişev’in başbakan olmasını onaylarken hükûmete ret oyu verince, BSP hükûmeti kurma yetkisini Cumhurbaşkanı geri çevirmek zorunda kaldı. Ama Siderov yine de tatmin olamadı ve hırsını, meclisteki sandalye sayısını kendi eliyle 17’ye düşürmekle aldı.

Yok içmeye bile bir şişe ayran, gel gör ki oyu Ataka’dan!

Bulgarların katmerli aşağılık duygusunun semeresi, Siderov’un, şimdilik “son” piyesi oldu! Türk azınlığının hükûmete dört bakanla girmesine karşı çıkmak üzere, ülkenin çeşitli kentlerinden getirilen (emekli maaşlarının yetersizliğinden kaynaklanıyor olsa gerek), çoğu yaşlı Bulgarlardan oluşan aktörler, sabahın erken saatlerinde başkent Sofya’da toplandılar.

Makedonlar boşuna, “Bana para ver, maymun olayım” dememişler! Düdük parasının kimin ödediği aşağıda anlaşılacak olan bu “paralı maymunlar”, polisin geniş güvenlik önlemleri sayesinde hayal ettikleri gibi meclisi

kuşatamayınca, sahne olarak meclisin yüz metre uzağındaki Aleksandır Nevski Kilisesini seçip, artistik bir gösteri düzenlemekle yetindiler.

Kürsü olarak bir otomobil kapağını seçen Siderov özentili konuşmasında, “Bazı bakanlıklarda sadece Türkçe konuşuluyor. Bulgarlara ‘gâvur’ diyorlar. Böyle bir Türk hükûmeti istemiyoruz. Stanişev fes geçirip HÖH Genel Başkanı Ahmet Doğan’a hizmet etmeye çalışıyor” diyerek, erken seçimden sonra safkan Bulgar kabinesi kuracaklarını öne sürdü.

Bir Bulgarın, mazisini, beyin olması gereken köftemsi kütlenin içine gömerek “Yeni Türk esaretine hayır” (“500 yıllık Osmanlı esareti”, Bulgaristan’ın resmî temcit pilâvı. Kardeşim, siz de adam olsaydınız da, beş yüz yıl esaret altında kalmasaydınız!), “Türk sancağı olmak istemiyoruz”, “Vatan hainlere yargı”, “Bulgarlar, Bulgaristan’ı kurtarın!”, “Stanişev Yeniçeri”, “HÖH meclis dışına!” diye yazılı pankartlar taşıyıp viyaklaması, tarihin önünde düştüğü gülünç durumu betimlemeye kâfi! Fakat bu gülünçlüğü idrak etmesi için insanın doğal olarak önce kendi soyunu bilmesi, ardından da kafatasını dolduran boz kütleyi çalıştırması şart!

Lâkin kilise önünde toplanan güruhun, HÖH’ün yasa dışı olup yeni hükûmetin Bulgarlarla Bulgaristan’ın çıkarlarını savunmayacağı zırvalarından anlaşılıyor ki, Bulgarlar hiçbir zaman o ünlü deyimlerine ihanet etmeyecekler. O da: “En çok üşendiğim şey, düşünmektir”.

Ülkenin %10’nun, tüm ikili ve çoklu uluslar arası antlaşmalarla garanti altına alınıp yasal haklara sahip olan Türklerden oluştuğunun farkına varamayan Atakacılara göre, Türklere “tüm hakları veren, Sergey Stanişev”miş. (Vay canına! Sen neymişsin, be abi?!)

Siderov’un “Bulgar olmayıp, hayatında bir sigara büfesi bile idare etmemiş olan bir çocuk” diye atıfta bulunduğu Stanişev, şimdi de “Türklere kabineyi veriyor”muş...

Gerçeklerle örtüşmeyen bu ve benzeri saçmalıkları yorumlamak, sadece zaman kaybı. Ağzına geleni konuşma hünerinden dolayı yurttaşlarının bile Siderov’la partisinin

lumpen (paçavra, sefil, seviyesiz) olduğunun farkına vardıklarına göre, meclise seçimle giren yasal bir partiyi aklınca yasa dışı ilân etmek için insanın hakikaten Tsarevbrod (ünlü Bulgar ruh ve sinir hastalıkları tedavi merkezi) raporlu olması gerekir. Yoksa akli muvazenesi sağlam bir kimsenin, “İyi ki Türkler var ki, akrep misali kendi kendimi sokmaktan kurtuluyorum!” diye sevinmesi lâzım gelirdi.

Konuyu, “Ganyo Ağabey” adlı kitabından dolayı katledilen Bulgar millî yazarı Aleko Konstantinov’un (1863-1897), aynı eserde geçen ibret verici satırları ile noktalıyorum:

“... Amma da yaramaz milletiz! Yalan söz konusu olunca kart Çingeneler bizimle kıyasla bir hiçtir. ... Sen bana bir zamanlar Bulgar halkına inandığını söylüyordun! Haydi oradan! Alay etme! Sen kime inanıyorsun? - Bütün bunlara katlanan bu köle kabileye mi? Onu, temsilcileri (vekilleri)nde gör!

Senin inandığın halk köledir; sana söylüyorum, köle; kölelik onun için saadettir; zorbalık lütûftur; dalkavukluk kahramanlıktır; yukarıdan gelen alaylı hırlama müziktir!...” (Semra KANAT, Bulgaristan’ın Kuruluş Yılı Dönümü ile Bulgar Millî Bayramı ve Türkler, TDAV Türk Dünyası Tarih Dergisi, Kasım 2001)

“... Ve yine bu halk sefil ve bedbahttır; üç kez bedbaht!...”

Aleko’nun bu tespitin ne denli yerinde olduğunu anlamak için sanal âlemdeki incileri okumak yeterli.

İşte, Bulgar tartışma meydanlarındaki dikkat çekici düşünceler (yorumsuz):

“Stanişev komünist torunudur!”

“Komünistlerin çocukları iktidara döndüler. Utanç verici, aptal millet!”

“Başkasının mezarında ağlamayın vatan hainleri! Siz geleceğimizi Türklere tepsidede sundunuz ve erken seçimlerde Ataka’nın birinci siyasî güç olarak çıkması engellenemez! Bulgaristan’ın şimdi ve gelecekte var olması için BSP de, DPS de unutulacak! O bizim vatanımız ve Bulgarlardan nefret edenler, Türkiye’ye gitsinler! Hak ediyorlar!”

“Yeni bir Şarkî Rumeli yaratma yolundasınız.”

“İşte böyle ilkin faşizm gelir, sonra da komünizm.”

“Hayır, tam tersi. Nasyonal sosyalizm, komünistlerin son sığınağıdır. Bir zamanlar Stalinizmle sosyalist kamplarını hayal edip BSP’nin siyasetini kabul etmeyen tüm eski BKP ile OF (Vatan Cephesi) elemanları, iktidar kadroları, aynasızlar, Komünist Partisinin tüm bölge, il ve ilçe yöneticileri Ataka’nın artıklarıdır. Özel mağazalarında kullandıkları imtiyazlı mallar haricinde, Batı’dan gelen her şeyden - Nato, AB, ABD’nden nefret eden insanlar!”

“Her zaman, Ataka’nın sağ bir faşist parti olduğunu düşünmüşümdür.”

“Siderov ve seçmenleri hasta! Hem de marazî hırsırları olan zır delilik türünden.”

“Siderov modern Bulgar tarihinin son şizofrenidir! O ve siz, onun gibiler, isimsiz bir geri zekâlılar derneği kurun ki, sonunda ruhlarınız huzura kavuşsun!...”

“Kendinden o kadar eminmiş ki, peşinen makam dağıtmış... İyi ki, onun gibi vak’alar zamanla geçip giderler!...”

“Bu deli Vol-en (“öküz” anlamına gelen kelime oyunu)’in kışkırtmaları ile Bulgaristan’ı ikinci Kosova’ya dönüştürmesi işten bile değil. O zaman AB’ni eğri, ama çok eğri bir makarnanın deliğinden (yani, imkânsız) göreceğiz.”

“Bugün, bizi 1 Ocak 2007 tarihinde AB’ne almayacakları belirlendi... Devletimizde diz boyu zorbalık, rüşvet, kanunsuzluk, cürüm egemen... Herkes pastadan daha büyük bir pay kapma peşinde... Bulanık suda (yönetim eksikliği) hırsızlık çok daha kolay yapılıyor... Siz hâlâ günün birinde AB’ni görmeyi umut ediyorsunuz... Bu arada, biri, ‘Herkes hak ettiği yöneticilere sahiptir’ demişti...”

“AB’ne girmesek ne olur sanki?”

“Avrupa Türkiye’nin aksi yönündedir, bu yüzden akıllanın Bulgarlar ve Bulgaristan’ı Bulgarlara iade edelim. Her tahsilli Türk mecliste, her eğitilmiş Bulgar yurt dışındadır. Bunun devam etmesini mi istiyorsunuz? Siderov olmazsa, başkasını buluruz, ama asla teslim olmayız! Asla!”

“İlke olarak Ataka’nın meydana gelmesi bizi korkutmamalı, fakat toplanan kalabalığı yakından izleme fırsatı buldum ve saçlarımın diken diken olduğunu itiraf etmeliyim. Atakacıların saldırgan ruhları hissediliyordu. Sanırım bu nefret duygusu bazı ‘karanlık herifler’ tarafından ekiliyor ve bu da, kişisel hırslarımızı arkada bırakıp ileriye gitmemiz gerekirken, yüzlerce ışık yılı geri dönmemiz anlamına geliyor. Ataka’nın kurtarıcı olarak sunulması, AB yolunda engel taşı olabilir.”

“Bırakın şu çok gürültülü Avrupa demokrasini! Sofya’nın Romanya’da olmadığını; hayır, hayır ve hayır - Bulgaristan’ın, hemen hemen herkesin Çingene olduğu ülke olduğunu; insanların çok fakir ve bizim, Rus harflerini kullanmayıp tam tersi olduğunu Batılılara anlatmaktan bıktım usandım. Buna ve bu kadar arzulanan Avrupa ile Avrupalılara dair çok benzer şey yazabilirim. Ama hiç kimse, buradaki kale duvarlarının arkasında neler olduğunu, Avrupa’da da her şeyin çok berbat olup neler olduğunu yazmıyor. Parlak büyük şehirlerin varoşlarında açlık, sefalet, pislik, hastalık, cinayetler, Çingene, gettolar, işsizlik, umutsuzluk, cehalet ve aklınıza gelen her şey var. Sadece yakında meclislerine girebilecek etnik azınlıklar yok... Neden yurt dışında yaşadığımı sormayın!”

“Yalancı ekin ve pornografi dayatarak bilinçli olarak tüketici yapmaya gayret ettikleri bu neslin, yakın bir zamanda ‘Defol!’ diyeceğine inanıyorum. Gençlere inanıyorum, onlar Bulgaristan’ın geleceğidirler!”

“Ataka, ortaklardan birinin vazgeçmesi durumda, yoldaşların yedek lâstığıdır.”

“Siderov’un, ‘Stanişev’in bize fes giydirmesine izin vermeyeceğim’ sözlerini kabul edebilirim, ama bir siyasînin veya siyasîlerin, kelepere göre fikir değiştirmelerini kabul edemem. Ataka, eski DS (Bulgar gizli servisi) aynasızları, eski DS, DPS ile Doğan’ın ürünüdür. Meclis grubunun tümü, DS aynasızları, eski muhbirler ve Bulgaristan’daki KGB ajanlarından ibaret.”

”Volen, Stanişev’e bize fes giydirmesine izin vermeyecekmiş. Ya biz ona bizleri ferace ile örtmesine izin verecek miyiz? Zira er ya da geç, **Arap sponsorlarına** (işte, düdüğün sahibi!) karşı bir telâfide bulunması gerekecek. Bunu nasıl yapacaksa?”

“Açlık deliliğe götürür! O da, toplumsal çıldırma noktasına! Delileri de yönetmek kolaydır, paranın önemi yok!”

“Bu insanlar, tam da bütün dünyanın hareketlerimizi izlediği bugünlerde Bulgaristan’ı birkaç yüzyıl geri götürdüklerinin acaba farkındalar mı?”

“Haydi oradan! Vol-en’in istediği gibi olmayacak! Beyinsiz salaklar!”

“Bulgarlar, hedeflerin açıkça Kostov ile DSB tarafından gösterildiğini ne zaman idrak edeceksiniz? Siderov ile Ataka, sadece Kostov’un karikatürüdürler. Hain komünist bozuntuları kafalarınızı karıştırmak için bu karikatürleri yarattılar...”

“Siderov’un bütün basın ve televizyon kuruluşlarına sürekli hakaret etmesine rağmen, onlar onu niçin savunuyorlar ki? Milletin, kendisini temsil etmesi için Ataka’yı meclise sokmasından sonra, onun dışarıdaki gösteride ne işi var, diye sorabiliriz. Yoksa meclis kararlarını içeriden yönetemedikleri için dışarıdan baskı uygulamayı mı uygun görüyorlar?”

“Meclistekiler uyuyor ve maaş alıyorlar... Oh, uyumak ne tatlı!”

“Aleksandır Nevski Kilisesinin önünde 1500 kişi toplanmışmış. Aman ne çok! Fakültenin bir sokağı kadar.”

“Ne 1500 çığırtkanı ya? Meydanda en fazla 300 kişi vardı. Zaten hokkabaz Fokus dışında bütün basın bu sayıdan söz ediyor!”

“Aman! 1500 kişi imiş! 300 protestocu ile 1200 polis!”

“İlginç olan, Siderov’un, Bulgaristan’ın iyiliği uğruna yaptıkları ve yapacakları ile övünmeyip, sürekli ülkemizin uzak geçmişinden söz etmesidir. Bu, kendi başarısıymış gibi! Her ülke tarihinde yükseliş ve düşüşler var. Siderov’un tarihimizin sadece iyi taraflarını gösterip, Bulgaristan’ın 200+500 yıl esaret altında kaldığı gerçeği es geçmesi ise ilginçtir. Bu, tarihimizden utanmamız gerektiği anlamına gelmez, yine de tarihî gerçekleri belirtirken biraz tevazu göstermeliyiz; yoksa bu, komşu Yugoslavya’dakine benzer iç savaş çığırtkanlığı yapan saf şovenizmdir. Bulgaristan’ın yeni bir Miloşeviç’e ihtiyacı yok!”

“Temizlik! Revizyon! İntikam! Ulusal Birlik Koalisyonu Ataka - mantıklı seçim!”

“DPS’yi kapatalım ve Ataka’nın iç savaş çıkarmasına, akabinde de Haskovo, Blagoevgrad, Kırcaali bölgelerinin (toptan Güney Bulgaristan’ın) ve Deliorman ile Tuna yakınlarındaki bölgenin koparılıp özerkliklerin oluşmasına, Sofya’nın da Çingene Hindistan’ına dönüşmesine yardımcı olalım. Bataklığa doğru Ataka (hücum)!”

“5 ay sonra hepimiz, ‘Çarımızı istiyoruz!’ diye bağırıyor olacağız.”

“2 ay sonra çoğunluk, Simeon başkanlığındaki NDSP+DSP+ODS+BNS koalisyonu isteyecek; yoksa AB’ni rüyada göreceğiz ve ne 4,5 milyar Avro yardımı, ne de şimdi beklenen 4 milyar yatırım olmayacak. Fiyatlar yükselmeye başladı.”

“Bizi yönetenler tiksindirici değil, iğrenç.”

“Bir İspanyol olarak, Ataka’ya oy veren tüm Bulgarları tebrik ederim. Dilerim Bulgaristan İspanya gibi olmaz (Zapatero diktatörlüğü). Ataka Bulgaristan ve Avrupa için iyidir.”

“Tanrım, Tanrım! Benim için 15 yıl önce biten değişimden sonra nelerle uğraşıyorsunuz!”

“İşte BBC’nin bunlar için ayırdığı satırlar: ‘The four exit polls, published after polls closed on Saturday evening, also suggest that a radical nationalist group is in third place’. Unutun. Geçecekler.”

“Yeter bu Atakalar ve saçmalıklarla! Ben artık milyonlarımı biriktirdim, benim içi her şey bitti. Pis Bulgar ağızlarınızı kapatın!”

Ve Aleko’nunki kadar edebî olmayıp, sözlerini onaylayan satırlar:

“Domuzlar! Tohumunuzu ve soyunuzu bilmediğiniz için sizi Doğan da, Bulgaristan’daki tüm bir milyon Türk de bildiği gibi yapsın! Ne 1300 yıldan söz ediyorsunuz, madem yarısından fazlasında Türk ve daha iki asır Bizans esareti altında idiniz, be? Kölesiniz ve köle kalacaksınız!”

Özetle:

“Siyaset bilimcilerinin karamsar tahminlerine rağmen, fiilen işler daha da korkunç... Ortalama yaşam sınırı AB ülkelerine kıyasla 7-8 yaş daha düşük, yine düşüş gösteren doğurganlık Birliğin 15 ülkesinden daha azdır. Çocuk ölümü AB ülkelerinin 3-4, ölen çocuk sayısı ise yaşayanların en az iki katıdır. Çalışma gücü azalıyor. Her sene 70-75 bin kişilik bir yerleşim alanı yok oluyor. Yurt dışına mevsimlik işçi olarak giden gençlerin

en az üçte biri oraya yerleşiyor. Ekonomik göç yüzünden, bu gidişat halkımızın nitelik gücünü düşüşe sürüklüyor. Siyasiler çevreyi öyle kirlittiler ki, insanlar tiksiniyor. Bulgar toplumunun %60 hayvanlaşmaya, fakirlik ve stres içinde sersefil yaşamaya, gençler de gelecekte mahrum kalarak yaşamaya itiliyor...”

Ve yine Aleko’nun sözleri ile:

“... Kaderce vurulan, başkalarının eza ve cezalarını çekmeye mahkûm edilen, düşmanlarınca, daha ziyade ise dost ve kurtarıcılarınca, eziyet edilen bu halkın, bakışlarını çevirebileceği sağlam bir noktası, yaslanabileceği bir desteği yok; kendine ve kaderine olan inancını kaybeden bu halk, 'pratik' ve akliselim sahibi olmuş; hissiz denebilecek kadar akliselim sahibi. Yardımsız, öğütsüz, içten ve dıştan ezilmiş ve parçalanmış, işte o, fırtınalarca dağıtılan, hüznü bir eski zamanlar kalıntısı...”

Onu canlandıracak, peşinden sürükleyecek biri yok mu? - İdealler? - Boş lâf, fasa fiso!...”

“Aptallık eşeklerde dolaşmaz.” (Bulgar Atasözü)

Yazının ilk bölümünde, Bulgarların Türklere anıt dikmesi gerektiğinin altını çizmiş idim. İşe, “‘Kart Kurtçular’ Bulgaristan’da...” adlı zırvanın sahibesinden başlanabilir.

Haklı olarak, diyeceksiniz ki: “O da kim ve liyakatleri ne?”

Yediği kabı pisleten takımdan olan bu zatın kim olduğu ile marifetlerini arama motorlarından öğrenebilirsiniz. Ancak sonra, belirttiği elektronik posta adresinin de tarih bilgisi kadar sığ olmasından dolayı, medenî tepkinizi gösteremeyebilirsiniz. Buna istinaden, dualarınıza şunu ekleyebilirsiniz:

“Tanrım, sen bizi Türkleri, Türkiyelilerden koru; Türk olmayanlardan bizi kendi kendimizi koruruz!”

Bahsi geçen zırva sahibesinin itirafına göre: “... Bu açıklama (Siderov) üzerine, Türkiye’de gazeteler hep bir ağızdan gürledi. Avrupa’dan bir homurtu yükseldi. Dış politika yazarları hayret dolu yazılar yazdılar. Hatta hayret dolu yazıları hayretle okudum. Ben bu homurtulardan bir şey anlamadım.”

Ey, Danielle Miterrand kılıklı hanım! Reklâmını yapmak istemediğim için “hanım” diyorum! Bilmemek ayıp değil, öğrenmemek ayıp! İnsanın

bu yüzden az konuşup çok dinlemesi için bir ağzı,
iki kulağı var!

Ülkelerle milletleri tarih bakımından
kıyaslayabilmenin başlıca kuralı, o ülkelerin
tarihini, milletlerin de köklerini bilmektir!

Tüm iyi yazarlar, öncelikle iyi birer gözlemci ve
araştırmacı, sonra fikir beyan ettikleri konularda
ustadırlar!

Senin ise, ustalık bir yana, yazdığın konuda bile
asgarî bilgin yok! Aksi hâlde, bir toplumbilimci
olarak, sana birkaç gömlek büyük gelen
Bulgaristan Türkleri meselesine burnunu
sokmazdın!

Haddini bil! Bulgaristan hakkında sahip olduğun
beş gramlık magazin bilginle, Notre Dame De
Sion mezunu olup Fransa'da iktisat yüksek lisansı
yapmış olmandan hareketle, kalkıp da pabuç gibi
uzun yılan dilini Bulgaristan Türklerine uzatma!

Bizlere yurt edinen şanlı Evlâd-ı Fatihan'ın
torunları olan bugünkü Bulgaristan Türkleri
üzerine inciler yumurtlamak, ne senin, ne senin
gibi misyonerlerce beyinleri ütülenenlerin, ne de
hasbelkader Türk vatandaşı olanların harcı
değildir!

Ömrünün yarısından fazlasını Bulgaristan'da
geçirmiş olan bir Türk olarak beni en çok
sinirlendiren, Bulgaristan'a ilişkin bilgisinin salt
onun bir komşu ülkesi olduğundan ibaret olan
sözde aydınların, oradaki barışçıl, çalışkan, işinde
gücünde olan, Bulgar ekonomisinin bel kemiğini
oluşturan ve Türk Devletinin arzusu üzerine
vatandaşı oldukları ülkeye yıllardır sadakatini
ispatlayan meslek sahibi soydaşlarımı, canım
Türkiye'mdeki adı her türlü kaçakçılık, mafya,
tedhiş, dilencilik ve kılını kıpırdatmadan haksız
kazanç sağlamakla bağdaşan emek ve ırz düşmanı
yaratıklarla kıyaslaması, yani kör cahil oldukları
mevzularda ahkâm kesmesidir!

Bulgaristan Türklüğü, Türk aile terbiyesinden
dolayı sessizce tanıklık ettiği abesle iştigalleri
“meydanı boş bulduk”a yorumlayıp,
Bulgaristan'ın “b”sinden, tarihinin “t”sinden ve
gerçeklerin “g”sinden bîhaber, sathî bilgili
amatörlerin güreşebilecekleri er meydanı değildir!
Böyle hayaller kuranlar, Görükle'yi unutmasınlar!

(Not: Vakit darlığı nedeni ile, eşeklik abîdesi
karalamasının içerdiği Ata'mızın eseri olan abeceye
atfen aşağılık talepleri, gelecek sayıda
irdeleyeceğim.)

BU VATAN KİMİN ?

Bu vatan, toprağın kara bağrında
Sıradağlar gibi duranlarındır;
Bir tarih boyunca, onun uğrunda
Kendini tarihe verenlerindir...

**Tutuşup: kül olan ocaklarından,
Şahlanıp: köpüren ırmaklarından,
Hudutlarda gaza bayraklarından,
Alnına ışıklar vuranlarındır...**

Ardına bakmadan yollara düşen,
Şimşek gibi çakan, sel gibi coşan,
Huduttan hududa yol bulup koşan,
Cepheden cepheyi soranlarındır...

**İleri atılıp sellercesine,
Göğsünden vurulup tam ercesine,**

**Bir gül bahçesine girercesine,
Şu kara toprağa girenlerindir...**

Tarihin dilinden düşmez bu destan:
Nehirler gazidir, dağlar kahraman,
Her taşı bir yakut olan bu vatan,

**Can verme sırrına erenlerindir...
Gökyay'ım ne yazsan ziyade değil,
Bu sevgi bir kuru ifade değil,
Sencileyin hasmı rüyada değil,
Topun namhısında görenlerindir...**

KAHRAMANLAR VE YAYGARACILAR!

■ ATILLA İDİL

Tarih: 20 Temmuz 2005

Yer : İstanbul

Şu kadar yıllık ömrümün en güzel, en sessiz, en muhteşem yürüyüşünü yaparak şanlı Kıbrıs Harekatını, tam 31 yıl sonra bizlere tekrar yaşatan kahramanlara ne kadar teşekkür etsek azdır. Var olsunlar!

Evet, Her Türk Asker Doğan! Ama bazıları, bunu hayatının her döneminde, etraflarında bulunan herkese gösterir ve yaşatırlar. O yürüyüşte ve arkasından Taksim'deki Atatürk Anıtında yapılan tören esnasında tek taşkınlık olmadı. Tek bir başka ses çıkmadı. Bu, en gencinin yaşı ellinin üzerinde olan kahramanlar ve onların yine kendileri gibi kahraman olan saygıdeğer eşleri, tam bir Türklük şuuru ile kendi kahramanlıklarını andılar.

Ah, ne yazık ki, bu kutlu günde bu kahramanların yanında olan insan sayısı iki elin parmaklarını geçmiyordu. Halbuki böyle mi olmalıydı? Böyle kutlu bir günü kutlamaya, o günü bize yaşatan, kendi kanları ve canları ile dünyanın en kutsal sanatını gerçekleştiren bu kahramanların yanında, Türklüğe gönül vermiş ve hemen hepsini çok yakından tanıdığımız birkaç isim dışında kimse yoktu. Sanki bu kahramanlar, kendi keyifleri için bir toplantı düzenlemişler gibi!...

Tekrar soruyorum: Böyle mi olmalıydı? Böyle kutlu bir gün ve o kutlu günün sanatkarları olan o kahraman şehit ve gaziler, milli davalara gönül vermiş birkaç kişiyle mi anılmalıydı?

Memleketimizi işgale yeltenen ve Türk'ün çelik gövdesine çarpıp geberen Anzak serkeşlerinin, İzmir'den denize döktüğümüz Yunan'ın, Karabekir Paşa'nın Kafkasya'ya attığı Ermeni'nin torunları kendi işgalci ve katliamcı dedelerini böyle mi anıyor? Ve hatta, daha dün her türlü nükleer silahlarla Vietnam'a saldıran ve bir avuç çekik gözlü komünist'e yenilen soysuz Amerikalılar bile kendi sahte kahramanlarını böyle mi hatırlıyor?

Bu anma törenine en güzel noktayı ise bir Türk anasının cümlesi koydu. Yanında kızı, oğlu ve gelini ile Taksim'den geçerken bu anma törenini

gören anamız, kendisine “yabancıların memleketimizde gözü var” diyen bir gence gayet sakin şu cevabı verdi: “Gözü olanın gözünü oyarız!”

Şimdi başka bir toplantıya dikkatinizi çekmek istiyorum: 6 Ağustos günü Tarih Vakfı –ki Soros'un Türkiye şubelerinden bir tanesidir- tarafından, İstanbul'da bir toplantı düzenlendi. **“İçinizdeki tarihçiyi uyandırmak, binyılların bilincini paylaşmak, barışa ve karşılıklı anlayışa katkıda bulunmak için tarih dostu olun”** sloganı ile bazı günlük gazeteler verilen ilanlarla İstanbul Sultanahmet'teki tarihi darphane binasında yapılan toplantı tam bir göz boyacılığı şeklinde ve gizli emellerine adam devşirmek için düzenlenmiştir.

Bu toplantıya katılan bir arkadaşımızın izlenimleri bu dış destekli şarlatanlığı ortaya koyması bakımından ilgi çekicidir. Bu genç arkadaşımız, toplantıda karşılaştığı manzarayı bize şöyle anlattı: *“Katıldığım programın bu tarz bir program olduğunu biliyordum. Programın başında konuşma yapan bayan ve hemen arkasından konuşan Vakıf Başkanı zat, ekonomik olarak hiç kimseden destek almadıklarını, vakfın tamamen kendi kaynaklarını kullandığını, üzerine basa basa söylediler. Ancak arada gösterdikleri ve 1996 senesindeki Habitat toplantısı için hazırlanmış olan belgeselde arkada koskoca bir Amerikan Vakfı'nın pankartı vardı. Aynı şekilde, Vakıf başkanı olan kişi kendilerine maddi destekçi olan 15 kurumu açıklıyorum diyerek şu kuruluşları açıkladı:*

1-Toplu Konut Fonu

2-Başbakanlık Tanıtma Fonu

3-Avrupa Komisyonu

4-İ.M.K.B.

5-Osmanlı Bankası

6-Milli Piyango İdaresi

7-Türkiye İş Bankası

8-Rakıfelir Vakfı

9-Uluslararası Kalkınma Ajansı

10-Arçelik

11-Frederih Ebert Vakfı

12-Dünya Bankası

13-Henrih Böl Vakfı (ki vakfın kurucusu Alman Henri'nin soyadı tam da vakfın faaliyetlerine denk düşmektedir)

(Yazarın Notu: Evet! Kendi yağıyla kavrulduğunu iddia eden bir vakfın maddi destekçileri bunlar.)

Başta 15 kuruluş deyip arkasından da 13 kuruluşu açıklamaları bende bazı şeyleri sakladıkları intibainı uyandırdı. Toplantıdaki asıl bomba ise şuydu: Konuşmacılardan bir tanesi şu anda 600 civarında olan üye sayılarını 14 ay-**bu tarihe dikkat(!)**- içinde 3000'e çıkarmaları gerektiğini ve hedeflerinin 2007 senesi olduğunu söyledi."

Şimdi burada bir dakika durup düşünelim. 2007 senesinde ne olacak? Olacağı şu: Cumhurbaşkanlığı seçimi var. Diyebilirsiniz ki, Türkiye'de Cumhurbaşkanı'nı meclis seçer. Bu nedenle bizde Ukrayna yada Kırgızistan tipi bir olay gerçekleşmez. Ben de cevaben size şunu

içerisinde meclise getirilip, erken seçimden önce meclisten geçirilir- cumhurbaşkanının millet tarafından seçilmesi isteniliyor. Bu yasa da çıktığı zaman artık 2007 senesinde yurdumuzda koparılacak fırtınayı görün! Yani kısacası seyreyleyin gümbürtüyü!

Biz de, iki kişi orada, üç-beş kişi burada, sokak kavgası seyreden mahalle karıları gibi çekirdek çitler, kurbanlık koyun gibi sıranın bize gelmesini bekleriz. Tabii ki sıranın ilk kime geleceğine dair bu büyük sırrı bir Tanrı bilir, bir de biz.

Son bir not daha: Yukarıda bahsedilen toplantıda yaklaşık 100 kişi varmış. Bizim gibi kahramanlarını anarken 50 kişiyi bir arada görünce sevinenlere bu rakam ne kadar büyük görünüyor! Ayrıca bu 100 kişiden yaklaşık 75'i bayanmış. Biz kendi kadınlarımızı her türlü toplantıdan ve mitingden uzak tutarken adamlar bir gazete ilanı ile genç yaşlı 75 kadını bir araya toplayabiliyor. Ne yapalım? Baht utansın!

26 AĞUSTOS (1071) VE 30 AĞUSTOS (1922)

■ HÜSEYİN NİHAL ATSIZ

Ağustos, tarihimizde mühim ve şanlı bir aydır. 26 Ağustos 1071 ile 30 Ağustos 1922, aynı düşman millete karşı iki büyük ve örnek zaferin kazanıldığı dönüm günleridir. Birincisi, millî şuurun da şimşek gibi çıktığı bir gündür. İkincisi, en bitkin zamanımızda bile neler yapabileceğimizin tanığıdır.

Savaş, iki milletin maddî-manevî bütün güçlerinin tartıya vurulması, savaşçı kazanmak soluk almak gibi bir hayat ihtiyacıdır. Milletler savaşla büyür, itibar kazanır ve yükselir. Savaş bir yaratılış kanunudur. Savaştan kaçmak yaşamaktan kaçmaktır. Savaş en büyük ve muhteşem sanattır.

Savaş, insan erdemlerinin parlayıp açığa vurulduğu meydandır. Savaştan korkmak millete bir şey kazandırmaz; şerefini kaybettirir. Ancak savaşın üstüne giden millete saygı gösterilir.

"Artık savaş olmayacak" teranesi en büyük yalandır. Savaşla ruhlardaki bencillik pası silinir, sinirlerdeki uyuşukluk giderilir, gönüllerde kahramanlık rüzgârları eser.

Er meydanında ölmeyi şeref bilen atalarımız, Malazgirt'i elbette kazanacaklardı. Onların torunları Başkumandanlık Savaşı'na bir "Rum Sındığı" yaptılar.

Kunuri ve Kıbrıs iki küçük manevradır. Manevî yapımızı beslemek için yeni 26 ve 30 Ağustoslar gerekir.

26 Ağustos 1975 aynı zamanda Türk Ordusu'nun kuruluşunun 2184. yıl dönümüdür. Şanlı ve kanlı Tanrıkut Mete'nin kurduğu en sert disiplinli ordunun 2184. yıl dönümü...

Selâm ulu atamız Tanrıkut'un hâtırasına...

Selâm onun dört tümeninin askerlerine...

Selâm Malazgirt kahramanlarına ve onlara katılan Oğuzlar'la Peçenekler'e...

Selâm Başkumandanlık Savaşı'nın şehitlerine ve gazilerine...

Selâm Kıbrıs Türkleri'ni kurtarıırken düşenlere ve kalanlara...

Ve...

Selâm yarının bahtiyar şehitlerine!...

TÜRK, ORDU VE SAVAŞ

■ NEJDET SANÇAR

Ordu ve savaş, Türkün en eski iki arkadaşıdır. Bu arkadaşlık o kadar eskidir ki, tarih Türkü tanıdığı günden beri onun yanında her zaman orduyu ve savaş da görmüştür. Ve ordu ile savaş, diğer birtakım büyük varlıklarla birlikte, Türk'ten ayrılma imkanı olamayan mefhumlar arasına girmişlerdir. Tarihin bu yirmi beş yüzyıllık hakikatinin bundan sonra da bir gerçek olarak kalması ırkımız için milli bir zarurettir.

Türk, ordu ve savaş sadece birer arkadaş değil, hem de üçüz kardeşler. Birlikte bulundukları yüzyıllar içerisinde hep birbirlerini yüceltmişlerdir. Türk'ün en üstün millet olmasında ordunun ve savaşın payı büyüktür. Ordu, tarihin en değerli varlığı olabilmek şerefini ancak Türk milletinin bağrından çıktığı zaman kazanabilmiştir. Savaş, hayatın bu yaman gerçeği, varlığının büyüklüğünü Türk'e ve Türk'ün içinden fişkıran orduya borçludur. Dünyada yüzyıllardan beri pek çok şeyler birbirlerinden ayrılmıştır, lakin Türk, ordu ve savaş hep birlikte yaşamışlar ve yaşayabilmişlerdir.

Bu üçüzlü arkadaşlık, günümüzde ve yarın için dünkünden daha çok lüzumlu bir zarurettir. Bu zarureti milletçe duymamız ve buna yine milletçe inanmamız lazımdır. Irkını seven her Türk'ün orduyu en mukaddes bir varlık olarak tanıması, orduyu mukaddes bir varlık diye tanıyan her milliyetçinin savaşı tiksiniyecek bir barbarlık olarak düşünmemesi icap eder.

İkinci dünya savaşı milletlerin hayatı için ordunun değerini ve savaşmayı bilmenin lüzumunu en açık şekilde ortaya koydu. Dünya tarihinin kaydettiği bu en büyük savaşta, havaların çelik kanatlı yeni kartalları göklerden ölüm yağdırarak, yirmi dört

saatte şehirleri harabeye döndürdü. Dev gibi tanklar, en büyük engelleri devirip geçen güçleriyle savaş alanlarında dehşet saçtı. Milyonlarca insan görülmemiş bir makine bolluğu içinde birbirini yok etmeye uğraştı. Bu çetin hadiselerin insanlara büyük dersler vermemesi imkansızdır.

Bu derslerin başında ise, Türkün en eski iki arkadaşı olan ordu ve savaş, yani ordunun değeri ve savaşmayı bilmenin lüzumu bulunmaktadır.

Ordu ulu bir varlıktır. Bu varlığın ululuğunu inkar edenler bulunabilir. Fakat bu inkar ordunun değerini azaltmaz. İkinci dünya savaşının hadiseleri bu hususta o kadar ibret verici olmuştur ki, ordunun milletlerin hayatındaki yerini küçümseyen bir çok kapalı gözler bile artık açılmıştır. Bundan dolayıdır ki bugün orduyu mühimsemeyenler ve askerliğin milletlerin hayatındaki birinci derecede olan rolünü anlamak istemeyenler eskiye nazaran azalmış bulunuyor. Yani Türk'ün en eski iki arkadaşından biri olan ordu artık umumiyetle mukaddes diye tanınmıyor. Millet in iyi düşünen fertleri artık öğrenmiş bulunuyorlar ki ordu Türklük demektir. Ve mukaddes ordu olmazsa mukaddes Türklük yaşayamaz. Dün, Türklüğü uzun yüzyıllar en üstün millet yapan varlıklar arasında ordu vardır. Bu gerçek bu gün için de değişmiş değildir. Onun içindir ki ordu bizim için mukaddestir. Bundan dolayıdır ki orduyu milletçe sevmemiz gerektir ve seviyoruz.

En eski iki arkadaşımızdan birisine karşı duyduğumuz bu sevgiyi ötekinden de esirgeme-meli, orduyu yükseltirken savaşı alçaltmamaya dikkat etmeliyiz. Buna dikkat etmez de, savaşı medeniyet yıkıcı bir canavar ve büyük felaket diye gösterirsek hem milletimiz için zararlı bir iş yapmış olur, hem de mantıksızlığa düşeriz. “Savaş felakettir”, “savaş medeniyeti yıkıcıdır”, “savaş

vahşettir” gibi fikirleri tekrarlamamanın millet için bir faydası düşünülebilir mi? Hele ikinci dünya savaşında savaşmasını bilmeyen milletlerin iskambil kağıtları gibi devrildiklerini gördükten sonra, bu fikirleri millete telkin etmekten ne kazanç beklenebilir? Savaş felaket midir, değil midir? Şu muhakkaktır ki, savaş için mutlak olarak iyidir diye bir hüküm vermek nasıl doğru olmazsa, yine mutlak olarak onu felaket saymak da doğru olmaz. Bir millet lüzumsuz bir savaşa sürüklenirse o zaman savaş felaket olabilir. Lakin yurdu korumak, istiklal kazanmak veya her hangi bir başka milli menfaatin buyruğuna uymak için yapılıncsa, savaş felaket getirici değil, tamamen aksine saadet hazırlayıcı bir vasıta. Bir de, savaş felaket olsa da, olmasa da, şu kimsenin inkar edemeyeceği bir gerçektir ki hayat biyolojik bakımdan bir savaştır: En küçüklerinden en büyüklerine kadar bütün var olanların savaşı... Bu savaşta yenilmemek için maddi ve manevi alanlarda kavgaya hazır bulunmak birinci şarttır. Kavgaya hazır olmayanlar ezilmeye ve hatta yok olmaya mahkumdurlar. Son dünya savaşında bunun misallerini az mı gördük?

Kavgaya maddi olarak hazır bulunmak en çok savaş silahını elde etmek ve edecek halde olmak demektir. Fakat hayat savaşında yenilmemek için bu kafi değildir. Bunun kadar, hatta bundan daha çok manevi hazırlık da lazımdır. Hayat savaşına manevi hazırlık savaşçı yetiştirmektir. Çünkü en mühim manevi silah olan savaşçı ruhtan mahrum olan milletler, en üstün maddi silahlara da sahip bulunsalar, yenilmekten ve hatta ezilmekten kurtulamıyorlar.

Savaşçı ruh, bilhassa gençlik için hava kadar lüzumlu ihtiyaçtır. Savaşçı yetişmek hiç bir zaman vara yoğa kan dökecek bir ruh sahibi olmak demek değildir. Savaşçı yetişmek, savaşın usullerini öğrenmek ve -zaruri olup kalkmasına imkan bulunmadığından- savaştan tiksınmemek demektir. Bir millet, bu vasıflara sahip olmak sayesinde ki en büyük hayat sınavlarını verebilir. Aksi inançtaki milletler ise mukaddes anların kavga saatleri çaldığı zaman tepe aşağı olmaya mahkumdurlar. Onun içindir ki savaşın bir felaket olduğu fikrini cemiyetlere telkin etmenin hiçbir faydası yoktur, aksine büyük zararları vardır. Bir cemiyetin insanları –ve hele gençleri- bu telkin ile yetişirlerse yahut kendilerini mukaddes vazifeye çağırıldığı zaman

nasıl dövüşebilirler? Savaşın mutlak bir felaket olduğuna inananlar ona karşı en büyük tiksintiyi duyarlar. Tiksınilen, korkunç bir canavar ve felaket olarak tanınan savaşa, yurdu korumak için bile olsa, istekle gitmeye imkan var mıdır?

Bundan yüzyıllarca önce, savaşçı büyük bir Türk, Attila “savaş olmasaydı Hunlar bu kadar milletler üzerinde hakim unsur olarak kalabilirler miydi?” demişti.

Bu gün biz de şöyle diyebiliriz:

Savaş olmasaydı tarihimizin parlak sayfaları olan Niğbolular, Kosovoalar, Plevneler, Çanakkaleler olur muydu? Savaş olmasaydı bizi hile ile alt ederek istiklalimizi elimizden almış olan Çinlilere karşı Gök Türkler, Türk varlığını yeniden nasıl elde edebilirlerdi? Ve nihayet savaş olmasaydı son namus ve varlık kavgamızı, Anadolu İstiklal savaşımızı tarihimize büyük bir şeref olarak geçirebilir miydik?

Bütün bunlar Türkün en eski iki arkadaşı olan “ordu” ile “savaşın” eserleridir. Ve sonra şunu da unutmamalıdır ki, savaş hayatın zaruri bir hali hükmündedir. Ondan tiksınmekle cemiyetçe bir şey kazanılmayacağı gibi, uzak durmakta mümkün değildir. Bundan dolayıdır ki, milletin yüksek menfaatleri gerekli kıldığı zaman erlik yerleri olan kavga alanlarına korkusuzca gidebilmek için savaştan tiksınmemek hatta onu sevmek lazımdır. Savaşın fertler için ölümü olsa bile böyle anlarda cemiyetlere saadet getireceğini düşünerek....

Türk, ordu ve savaş... Bunlar sadece çok eski birer arkadaş değil, hem de üçüz kardeşler. Birlikte bulundukları yüzyıllar içerisinde hep birbirlerini yüceltmişlerdir. Türkün en üstün millet olmasında ordunun ve savaşın payı büyüktür. Ordu tarihin en değerli varlığı olabilmek şerefini ancak Türk milletinin bağrından çıktığı zaman kazanabilmiştir. Savaş; hayatın bu yaman gerçeği, varlığının büyüklüğünü Türk’e ve Türk’ün içinden fıskıran orduya borçludur. Dünyada yüzyıllardan beri bir çok şeyler birbirlerinden ayrılmışlar, lakin Türk, ordu ve savaş hep birlikte yaşamışlar ve yaşayabilmişlerdir. Bundan sonra da dikkat edeceğimiz şey bu yirmi beş yüzyıllık büyük hakikatin bir gerçek olarak kalabilmesidir.

“THE TAYYİB”

■ TOLUNAY KUTOĞLU

--- R.T.E, gençliğinde İBDA örgütünün sempatzanıydı. Hem de o kadar ki, “Akıncılar”ın karargahı MTTB[Milli(!) Türk(!) Talebe Birliği]'nin idari müdürü, R.T.E 'ydi...İBDA(İslami Büyük Doğu Akıncıları)'nın amacı; mevcut devlet düzenini İslami esaslara göre yeniden yapılandırmaktı...

--- R.T.E, Nakşibendi tarikatının İskenderpaşa dergahının mensubudur ve kendisi, bu dergahın lideri Şeyh Mehmet Zait Kotku'nun hayranıdır...Belediye başkanı olduğu dönemde, Fatih'deki "Sarıgül Caddesi"nin ismini "Mehmet Zait Kotku Caddesi" olarak değiştirmiştir ve başbakan olduktan sonra bile bazı cuma namazlarını Ankara'daki Şeyh Mehmet Zait Kotku Camii'nde kılmaktadır.

--- R.T.E döneminde belediye olanakları uluslararası köktendinci örgütlerle temaslar, İslami konferans ve toplantılar için seferber edilmiştir... R.T.E 'nin belediye başkanlığı döneminde İstanbul'da ağırlanan bu örgütlerin temsilcilerinin otel masrafları İstanbul Büyükşehir Belediyesi şirketlerinden Ulaşım A.Ş. tarafından ödenmiştir(Ulaşım A.Ş'nin o dönemde genel müdürlüğünü yapan Abdurrahman Gündoğdu, bugün R.T.E hükümeti tarafından THY'ye genel müdür olarak atanmıştır).

--- R.T.E, ATATÜRK'ün "Ne mutlu Türk'üm diyene" sözü ile ilgili görüşlerini bakın nasıl açıklamıştı: "Sen 'Ne mutlu Türk'üm diyene' dersin,doğal olarak etki tepkiyi doğurur ve o da 'ne mutlu kürtüm diyene' der. Yahu

milletin bütünlüğü 'Ne mutlu Türk'üm diyene' ifadesi ile sağlanır mı? Osmanlı 30'u aşkın etnik gurubu ümmet düşüncesiyle bir arada tuttu.Biz de inanç birliği ile tutacağız"... Bir başka örnek de ATATÜRK'ün "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" sözüne karşı söyledikleri: "Ben müslümanım diyenin 'aynı zamanda da laikim' demesi mümkün değil. Niye?..Çünkü müslümanın yaratıcısı Allah, kesin hakimiyet sahibidir. 'Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir' koskoca bir yalan! Egemenlik kayıtsız şartsız Allah'ındır"...

--- İrticai faaliyetleri nedeniyle YAŞ kararı ile TSK ile ilişkileri kesilen kişilere kucak açarak onlara belediye şirketlerinde iş veren kişi dönemin İstanbul B.Ş Belediye başkanı R.T.E 'dir!

--- “Partilerin değil, düzenin(Kemalizm) alternatifiyiz” diyen R.T.E, 1994 yılında İstanbul B.Ş. Belediye Başkanlığı döneminde yaptığı konuşmada şöyle haykırmaktaydı: “Bu sistem 70 yıldır kadınları fahişe yapmıştır, erkekleri de deyyus!..”. R.T.E, T.C Anayasası’nı yerden yere vururken Kürtçülük yapmayı da ihmal etmiyordu: “Bu anayasa ırkçıdır!..Bir taraftan Türklük aleyhine konuşturmuyor, bir kürdün kalkıp da Türk aleyhine konuşmasını suç unsuru telakki ediyor, ama bir kürdün aleyhine konuştuğun zaman onu suçlamak değil alkışlıyor!..”

--- Yıl 1991...İlk Körfez Savaşı’nın ardından, R.T.E’nin gazetelere vermiş olduğu demeç: “Bu

savaş, ABD'nin, emperyalizmi ve siyonizmi dünyaya hakim kılmak için yaptığı bir savaştır. ABD, Rusya sorununu çözdükten sonra bütün dünyayı kendi emrinde tek bir devlet yapma kararı aldı. Böylece siyonizmin egemenlik planı yürürlüğe konuldu... Bu savaş için Türkiye'nin, BM kararına uyduğunu ifade ederek ABD'ye yardımcı olması, milleti aldatmaktır... Türkiye'deki üslerin NATO maksatları dışında kullanılmayacağı, yasaların hükmüdür. Fakat bugünkü uygulamada bu üsler NATO'ya değil, ABD'nin emrine verilmiştir."

--- Aynı R.T.E, 31 Mart 2003 tarihinde(ABD'nin Irak işgalinin ilk günlerinde) Wall Street Journal'a verdiği demeçte ise şöyle demektedir: **"Kahraman genç kadın ve erkek Amerikan askerlerinin, olabilecek en az kayıpla evlerine dönmeleri için dua ediyorum.."**

--- Bakın bizim R.T.E bir zamanlar Eyüp belediye binasının balkonundan insanlara nasıl sesleniyor: **"AT'ye girmemek için geliyoruz! Bak Avrupa Topluluğu'nun yöneticileri talimat verdiler. Ne dediler: 'Bayrağınızı değiştirin'...Vay dangalak vay!..Bu bayrağın rengini bu milletin dedesi verdi...Gerçek ölçüyü, bizi yaradan Allah koyuyor; Siz onların dinini kabul etmediğiniz müddetçe onlar sizi kendilerinden kabul etmezler. Kafirleri dost edinmeyiniz!"**

--- Ve bugün, **"Hedefe ulaşmak için papaz elbisesi giyerim"** sözlerinin sahibi de R.T.E'den başkası değildir!..

--

Tayyib, Siirt'te halkı isyana teşvik amacıyla okuduğu şiir sonucu hak ettiği cezayı alınca ilk yırtınan nedense ABD oluyordu!.. Tayyib'i sık sık ziyaret etmesiyle ünlü ABD İstanbul başkonsolosu Caroline Huggins, Tayyib'in aldığı ceza için 28 Eylül 1998'de şunları söylüyordu: **"Bu tür gelişmeler, Türk demokrasisine olan güveni zayıflatır!"**

16 Temmuz 2000 tarihinde, mapushaneden yeni çıkan R.T.E, ABD'ye gider. American Jewish Comitte(Amerikan Yahudi Komitesi)'nin

davetlisi olarak orada bulunmaktadır. Ayrıca burada JINSA(Yahudi Ulusal Güvenlik Enstitüsü) yetkilileri ile de görüşmeler yapar...(Bu geziden kısa süre önce yine Amerika'ya gitmiş olan Tayyib, uzun süredir orada yaşamakta olan Fethullah Gülen "hocaefendi"sini de ziyaret etmişti.)

2 Temmuz 2001 tarihinde ise **Bakkallı** adlı lobi şirketi vasıtasıyla Recep Tayyip Erdoğan'a New York'tan gönderilen memorandumda belirtilen **"Türkiye'nin şehir devletlerine ayrılması planı"**, Ak Parti Program ve Tüzüğü'ne hemen hemen aynı ifadelerle geçirilmiştir. (Bakkallı Lobi Şirketi, **ABD'nin eski Türkiye Büyükelçilerinden Abramoviç tarafından yönlendirilmektedir. Abramoviç ise CFR üyesidir.** Lobi şirketinin sahibi olarak görülen Ayla Bakkallı ise uzun yıllar önce Türkiye'den Amerika'ya göç etmiştir. Ayla Bakkallı, 2002 yılında Güney Afrika'da düzenlenen ve başkan Bush'un da katıldığı "Dünya Forumu"nu da yöneten kişidir.)

2 Temmuz 2001'de kendisine gönderilen memorandumun hemen ardından R.T.E, 4 Temmuz 2001'de özel davetle ABD'ye çağırılır...

Dünyayı yönetmeye soyunmuş elit, bu amacına ulaşmak için önünde engel olarak gördüğü milli devletleri parçalamak ister. Bunun için şehirleşme adı altında eski Yunan tarzı şehir devletleri modelini gündeme getirir ve Tayyip Erdoğan'a da, "bu politikaya uyması halinde destek göreceği" söylenir. Erdoğan da onları kırmaz ve "küreselleşmenin şehir devletleri planı"nı, parti programı haline getirir!.. AKP Programı ve Tüzüğü, memorandumda belirtilen küreselleşmenin olmazsa olmaz kuralları olarak anlatılan hükümler gereğince hazırlanmıştır...

İşte New York'tan Recep Tayyip Erdoğan'a gönderilen söz konusu memorandum:

"Mr. Erdoğan,
Sizin küreselleşme ile demokrasi ilişkilerini bağdaştırma yönündeki adımlarınız, Türkiye'ye kriz sırasında destek olan uluslararası güçler tarafından da kabul görecektir. Ankara,

küreselleşmenin gerekliliğini anlamak ve dünyada geçerli olan kurallara uyum sağlamak zorundadır. Ankara şunu da anlamalıdır ki, uygun gördüğü kuralları uygulayıp, kendi çıkarlarına uymayanları reddetmesi mümkün değildir...Küreselleşmenin bir adı da şehirleşmedir. Ankara, yerel yönetimlere otonomi vermek ve milli hükümetin fonksiyonlarını yerel düzeyde merkezi olmaktan çıkarmak zorundadır. Dünya, bütün hükümetlerden bunu istemektedir. Bu memoranduma göstereceğiniz ilgiden dolayı takdirlerimizi sunarız..."

Belgede "dünya" kelimesiyle kastedilen, uluslararası güç merkezleridir. Yani dünya hükümeti kurmaya çalışan örgütlerdir. "Ankara" kelimesinden de Genelkurmay anlaşılmalıdır!

Şimdi de Ak Parti Program ve Tüzüğü'ne bir göz atalım:

Ak Parti'nin kuruluşuna temel dayanak olarak, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası yanında, "başta İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi ile, İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi olmak üzere TBMM tarafından onaylanmış uluslar arası belgeler" gösteriliyor(Ak Parti Tüzüğü, S.15)... Oysa, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası, Türkiye'de kurulan bir siyasi parti için yeterli bir dayanaktır. Uluslararası belgelerin bir siyasi parti kuruluşuna dayanak olarak gösterilmesi ilk defa rastlanan bir durumdur!

Tüzükte, "**Ak Parti, insanların farklı inanç, düşünce, ırk, dil, ifade etme, örgütlenme ve yaşama gibi doğuştan var olan tüm haklara sahip olduklarını bilir ve saygı duyar. Farklı olmanın, ayrışma değil, pekiştirici kültürel zenginliğimiz olduğunu kabul eder**" deniliyor(Ak Parti Tüzüğü, S.17).

Kurucular Kurulu kitabının 10'uncu sayfasında "**Toplum içindeki farklılıkların zenginlik olarak kabul edilmesini ve çoğulculuğu takip edilmesi gereken sosyal ilkeler olarak görürüz**" denilerek aynı bakışın altı çiziliyor...

Bu ifadelerden anlaşılan, milletin ortak değerlerini öne çıkarmaya dayalı uluslaşma süreci

yerine, milletin farklı özelliklerini ortaya çıkarmaya dayalı küreselleşme adlı şehir devletleri sürecinin benimsenmesidir...

Parti programının 16'ncı sayfasında "**Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığı, toplumumuzun çimentosudur**"... Programın 15'inci sayfasında "**Resmi dil ve eğitim dili Türkçe olmak şartıyla, Türkçe dışındaki dillerde yayın dahil kültürel faaliyetlerin yapılabilmesini, partimiz ülkemizdeki birlik ve bütünlüğü zedeleyen değil, güçlendiren ve pekiştiren bir zenginlik olarak görmektedir**"...

Parti kurucularının tanıtıldığı Kurucular Kurulu kitabının 8'inci sayfasında "**Partimiz merkeziyetçi devlet anlayışından vazgeçilmesini öngörür**" denilmektedir... Merkeziyetçilikten vazgeçileceğinin öne çıkarılması, söz konusu memrandumda "küreselleşme" diye dayatılan politikaların uygulanacağını bir başka göstergesidir!..

Yine Kurucular Kurulu kitabının 11'inci sayfasında da "**Partimiz küreselleşmenin gerektirdiği yapısal dönüşümlerin kaçınılmazlığını ve en az maliyetle gerçekleştirilmesini savunur**" denilmektedir...

Hemen arkasından 12'nci sayfada, "**Partimiz, eğitim hizmetlerinin yerelleşmesinden ve özelleştirilmesinden yanadır**" ifadeleri ise, "eğitimde birlik" anlayışına son verme isteklerinin bir göstergesidir..

Programın 35'inci sayfasında, "**Çağımız bir yönüyle küreselleşme çağı, diğer yönüyle yerelleşme ve yerel yönetimlerin devlet sistemleri içindeki ağırlıklarının arttığı bir çağdır**" denilmesi, Tayyip Erdoğan'a verilen memrandumdaki taleplerin birebir kabul edildiğini ortaya çıkarmaktadır...

Erdoğan'ın, kendisine verilen memrandumdaki dayatmaları aynen kabul ettiğinin bir göstergesi de, programın 35'inci sayfasındaki, "**Partimiz, Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartına uygun olarak, anayasal sistemimize yerel yönetim hakkının dahil edilmesini sağlayacaktır. Yerel yönetimlerin yargı yoluna**

gidebilme hakkı dahil ilgili tüm düzenlemeleri gerçekleştirecektir" ifadesidir...

Kısacası, Ak Parti programı, tüzüğü ve Kurucular Kurulu kitaplarından yaptığımız bu alıntılar göstermektedir ki; R.T.E, kendisine gönderilen memorandumdaki "Küreselleşmenin bir adı da şehirleşmedir. Ankara, yerel yönetimlere otonomi vermek ve milli hükümetin fonksiyonlarını yerel düzeyde merkezi olmaktan çıkarmak zorundadır. Dünya, bütün hükümetlerden bunu istemektedir" talebine itaatsizlik etmemiştir!

8 Ağustos 2001'de, İngiltere'nin İstanbul Başkonsolosu Roger Short, parti kurma hazırlıklarını sürdüren eski İstanbul B.Ş. Belediye başkanı R.T.Erdoğan'ı ziyaret eder...Ziyaretin ardından yaptığı açıklamada Short, şunları söylemektedir: "Bildiğiniz gibi biz, çoğulcu demokrasiden yanayız. Bu parti(AKP) de bu düşünceyi destekliyor. Böyle bir partinin kurulması bizi mutlu eder"...

Memorandum, 2 Temmuz'da Tayyip'e gönderiliyor, 4 Temmuz'da Tayip ABD'ye çağırılıyor ve memorandumu kabul ediyor. Türkiye'ye döndüğünde de İngilizlerle görüşüp parti tüzüğünün taslağını gösteriyor ve onların da desteğini alıyor... Yani, Türkiye'de kurulan ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin başına gelmeyi hedefleyen bir partinin neler yapacağını, Türk Milleti'nden önce ABD, Yahudiler CIA ve

Ve tarih 3 Kasım 2002...Tayyip'in AKP'si, genel seçimler sonucunda %34 oy alarak iktidara gelir... Bir zamanlar **"AT'ye girmemek için geliyoruz!"** diyen Tayyip'in sağ kolu A.Gül, başbakan olur. Gül, 22 Kasım 2002 tarihinde Alman Die Welt gazetesine verdiği demeçte şöyle demektedir: **"Türkiye'nin hedefi çok açıktır: AB üyesi olmak...Buna karşılık biz de AB'ye tam üye olarak kabul edilecek Türk Devleti'nin saydam, demokratik bir İslam Devleti olacağını taahhüt ediyoruz"...**

3 Kasım seçimlerinin ardından tekrar özel bir davetle ABD'ye davet edilen Tayyip, henüz hiçbir resmi sıfatı olmamasına rağmen, Bush tarafından, "Türkiye Cumhuriyeti'nin temsilcisi" olarak kabul edilir... Kısa süre sonra da, milletvekili ve dolayısıyla da başbakan olmasını engelleyen tüm hukuki engeller bir bir ortadan kaldırılarak Tayyip, Türkiye Cumhuriyeti'nin başbakanlık koltuğuna oturtulur...

İşte kısaca böyledir Tayyip'imın Kasımpaşa'dan başbakanlığa dek uzanan öyküsü...

Yararlanılan Kaynaklar:

- *Ergün POYRAZ, Patlak Ampul, Toplumsal Dönüşüm Yayınları*
- *Ali ÖZOĞLU, Şifre Çözüldü, Toplumsal Dönüşüm Yayınları*

CENK TÜRKÜSÜ

Türk Oğullarına

Düşman yine öz yurduna el attı,
Mezarından ata'n kılıç uzattı,
Yürü diyor, hakkı zulüm kanattı,

Attilâ'nın oğlusun sen unutma!
Medeniyet deme, duymaz o sağır;
Taş üstünde taş kalmasın durma kır:
Kafalarla düz yol olsun her bayır,
Attilâ'nın oğlusun sen unutma!

Koş, Pilevne yine al bayrak taksın,
Gece gündüz Tuna suyu kan aksın,
Yaksın kahrın, bütün Balkan'ı yaksın;
Attilâ'nın oğlusun sen unutma!

Ziya GÖKALP

DEVLET POLİTİKASI MI, DEVLETSİZLİK Mİ ?

■ ALTAY GÖKBÖRÜ

Türkiye, yıllardır terörle birlikte yaşıyor. Şimdiye kadar on binlerce yurttaşını da teröre kurban verdi. Peki, buna karşı şimdiye kadar, askerî önlemlerin dışında ne yapıldı? Biraz hatırlayalım...

- Terörle mücadelede askerî birimlere destek olması için Kürtlerden korucular oluşturuldu.
- Bölgedeki köylerdeki halkın bir bölümü, ihbarcı olarak kullanıldı.
- Sık sık pişmanlık yasaları çıkartılarak, “pişmanım” diyen ve önemsiz birkaç bilgi veren militan serbest bırakıldı.
- Köylerin ihtiyaçlarının karşılanmasında diğer bölgelere oranla, çok daha fazla kayırmacı davranıldı.
- Kürtlerin, gerçekte Türk olduğu ve Elegeş Yazıtları’nda Kürtlerden söz edildiği gibi, bilim dışı iddialar ortaya atıldı.
- Kürt köylerinde, doğan çocuk başına aileye, her ay 50 YTL civarında para verildi.

Bu listeyi daha da uzatabiliriz. Türkiye Cumhuriyeti Devleti, Kürtlere sürekli ödün vererek onları kazanacağını sanmış ama yanılmıştır. Ödün vererek kazanılan hiçbir zafer yoktur. Tam tersine ödün koparan taraf, ileri gittiğini sanıp, daha da saldırganlaşmaktadır.

Devlet, Doğu ve Güneydoğu’da korucu sistemi oluşturdu. Buna göre köylerden toplanan korucular, araziye daha iyi bildikleri için askerî birliklere yol gösteriyor ve öncülük ediyorlardı. Tabii bu aynı zamanda, önden giden korucuların, arkalarında askerlerin olduğuna yönelik bir

işaretti ve pusuda bekleyen PKK’lı için uyarıydı. Bölge hakkında biraz bilgi sahibi olan bilir ki, Türk Ordusu, bu şekilde bölgede çok sayıda Mehmetçğini şehit vermiştir. Ayrıca korucuların, PKK’lı teröristlere silah ve mühimmat desteği sağladığı da bilinmektedir. Peki, sen niye askerlerini, bu korucuların vicdanına teslim ediyorsun? Bu nasıl bir devlet politikasıdır?

Terörün yoğunlaştığı dönemde devlet, köylüleri ihbarcı olarak kullanmaya başladı ve ne yazık ki, birçok sefer, köylülerin verdiği bilgileri, doğru kabul edip, ona göre hareket etti ve bunun sonuçları çok ağır oldu. Düşünün bir kere, neredeyse her köyden 10–15 kişi PKK teröristi. Yani PKK’lılar, köylülerin akrabası, arkadaşı, kardeşi, annesi, babası... Bunlar kendi yakınlarını tehlikeye atarlar mı? Üstelik hepsinin kafasının içinde bağımsız Kürt devleti düşüncesi yer etmişken, neden senin için muhbirlik yapsın ki? Seni zaten sevmiyor. Üstelik sen ondan, senin için kendi yakınını tehlikeye atmasını istiyorsun. Bu nasıl bir anlayıştır? Tamam, istihbarat faaliyeti olarak yürütülsün bunlar. Ancak neden bunlar doğru kabul ediliyor?

Neredeyse her sene yeni bir “pişmanlık yasası” çıkartılıyor. Hiçbir işe yaramayan, önemsiz bir iki bilgi veren her terörist serbest bırakıldı. Neredeyse her sene, 1000 civarında terörist serbest bırakıldı. Onlar da doğal olarak ya dağa dönüyor, ya da köyünde **muhbir** olmaya başlıyorlar. Peki, PKK, eski militanlarının muhbir olmasına neden ses çıkartmıyor? Onu da siz düşünün.

Klasik bir söylem vardır. Türkiye’nin batısı zengindir, doğusu yoksuldur. Sanılır ki,

yoksul ve eğitimsiz Doğu halkının, yani Kürtlerin, bu yönünü kullanan PKK, onları dağa çıkmaya teşvik etmektedir. Eğer bölgedeki yoksulluk ve eğitimsizlik giderilirse, PKK'da biter. Bunları söyleyenler ya aptal ya da bölgeyi bilmiyorlar. Artık Kürtlerin, büyük bölümü zengindir. Ekonomik olarak Türklerle karşılaştırıldığında, çok daha üst seviyededirler. Zira neredeyse hepsi kaçakçılık ve diğer yasa dışı faaliyetler yürütmekte, ayrıca Avrupa'ya giden yakınlarından da para akmakta. Üstelik buna bir de devletin verdiği paralar eklenince, bölge halkının ekonomik yapısının nasıl yükseldiği ortaya çıkmaktadır. Ancak PKK kendisine devamlı Kürtlerin ezildiği ve yoksul bırakıldığı söylemini benimsediği için insanlarımızda bölgeyi öyle sanmaktadır. Bunu öyle sananlardan biri de, ne yazık ki devlettir. Kürt köylerine yatırım yapınca sanıldı ki, Kürtler, PKK'ya destek vermeyecek. Peki devletin beklediği gibi oldu mu? Bunun yanıtını, yazımızın sonunda bir Kürdün söylediği sözde bulacaksınız.

Bize yıllardır aynı masal okundu. Neymiş Kürtler, Türk'müş. Öyle ki, bugünkü Moğolistan'da yer alan Orkun ırmağı yakınlarındaki Elegeş Yazıtları'nda Kürtlerden söz ediliyormuş. Tarafsız olan bütün bilim adamları, bu iddianın gerçek dışı olduğunu söyleyeceklerdir. Peki neden bilim dışı olan bu iddia ortaya atıldı? Çünkü sanıldı ki, Türk olduğunu düşünen Kürtlerde, ayrı bir devlet kurma düşüncesi olmayacak ve Türkiye Cumhuriyeti'ne sahip çıkacaklardır. Peki bu plan işe yaradı mı? Tabii ki, hayır. Hatta öyle ki,

Ahı

yazdığı kitapta, Çin Seddi'nin Kürtler için yapıldığı iddiası ortaya atıldı. Evet, yanlış okumadınız. Çin Seddi, Kürtler için yapılmış (Burada acı dolu bir kahkaha atabilirsiniz). Öyle ya, eğer Kürtler, Orta Asya'da varsa, Kırgızistan'da varsa, Çin Seddi'de onlar için yapılmalıydı değil mi? Hem Kürtlerin, Çin Seddi'nin kuzeyinde olduğunu bizim, çok akıllı (!) bilim adamlarımız söylemiyor muydu?

Yukarıda saydıklarımız bir işe yaramayınca devlet, oyuna bir kartını daha ortaya koymaya karar verdi. Ne yaptı, peki? Çocuk başına her Kürt ailesine, yaklaşık 50 YTL (50 milyon TL) para verildi ve hâlâ verilmeye devam ediliyor. Sanılıyor ki, devletin bu yaptıklarını gören Kürtler, "devlet babamız" deyip, devletin boynuna sarılacaklar. Oysa ...

Yukarıda anlattıklarımızı ve devletin yaptığı yanlışları anlatması bakımından yazıyı bitirirken, bir Kürdün söylediği bir söze yer veriyorum. Bunu okuyunca devletin yaptığı yanlışın boyutunun sizlerde farkında olacaksınız.

*"DEVLET, BİZE GÜZEL ŞEYLER
YAPIYOR. NİYE YAPIYOR? ÇÜNKÜ GERİLLA
İYİ VURUYOR. GERİLLA İYİ VURUYOR Kİ,
DEVLET BİZE İYİ DAVRANIYOR. DEMEK Kİ,
GERİLLAYI DAHA FAZLA DESTEKLERSEK,
DEVLET BİZE DAHA ÇOK ŞEY VERMEK
ZORUNDA KALIR."*

KAHRAMANLIK

Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir,
Ne de yıldızlar gibi parlayıp sönmemektir.
Ölmezliği düşünmek boşuna bir emektir;
Kahramanlık: saldırıp bir daha dönmemektir.

Sızlasa da gönüller düşenlerin yasından
Koşar adım gitmeli onların arkasından.
Kahramanlık: İçerek acı ölüm tasından
İleriye atılmak ve sonra dönmemektir.

Yırtıcılar az yaşar... Uzun sürmez doğanlık...
Her ışığın ardında gizlidir bir kahramanlık;
Adsız sansız olsa da, en büyük kahramanlık:
Göz kırpmadan saldırıp bir daha dönmemektir.

Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir.
Ne de güneşler gibi parlayıp sönmemektir.
Bunun için ölüme bir atılış gerektir.
Atıldıktan sonra da bir daha dönmemektir...

Hüseyin Nihal ATSIZ

TÜRKMENLERİN SİYASAL SİSTEME ENTEGRASYONU

■ TÜRKMENATA

Bu yazıyı önce uzunca diyebileceğimiz bir tarihsel analiz paragrafıyla başlamak istiyorum, 50-60 li yıllarda kürt hareketi en büyük kitlesel desteği sol fraksiyonlar yoluyla elde etmiştir tabi dış açılımı bunun tam tersi fakat Irak zemininde sol veya kominizim, kürt yapılanmasının olmasa olmazlar arasındaydı bunun en büyük etkenlerden biride Kürt siyasi yapının Irakta o dönemde zayıf olması ve burjuvadan yoksun olmasında yatar diğer neden ise yetişmiş insan kaynağı zafiyetleri çok olan bir yapılanmaydı Kürtçülük, onun içindir ki sol söylem ona çok daha geniş bir taban sağlamıştır hem Iraktaki komünist dalgaya ilişmiş aynı zamanda Halklar kardeşliği söyleminin içinde kürtçülük söylemini meşrulaştırırken diğer taraftan kendine zaman ve tecrübe ve en önemlisi kürt kimliğini benimsemiş kitleler kazandırmaktaydı, ve bunda da başarılı olmuştur, Irak'ta 1958 yılı Cumhuriyet inkılabıyla ve komünizmin dalgasıyla Irakta kendilerine sağlam bir zemin oluşturdular ve bunu komünist Şii Arapların desteğiyle gerçekleştirmişlerdir yani kürtçülük kavramı komünizmin içinde kendini meşrulaştırıp bu gaye içinde Araplarda büyük katkılar sağlamıştır, tabi süreç sonunda asıl hedef olan işçi sınıfı değil kürtçülük olduğu için 70 li yılların ortasından itibaren gerçek çizgilerine dönüş başlamış ve 80 li yılların sonunda da hedef büyük kürdistan olarak belirlenen kürt milliyetçiliği üzerinde duran bir yapı ortaya çıkmış ve 2000'li yılları itibariyle kürt milliyetçiliği duruk noktasına ulaşmıştır.

Bu tarihsel çizgiye bakarak bugüne uygun yorumlamaya kalkarsak şu noktalar dikkatimizi çekecektir kürt yapılanması gerçek hedefi için zaman kavramına önem vermiş ve her dönem için alternatif projeleri hazır tutmuştur hep bölgesel dengeleri kullanmıştır hemen hemen bütün faktörleri kullanmaya özen göstermiştir.

Asıl meselemize dönersek Türkmen Davası bundan nasıl bir sonuç elde edebilir, eğer bizler

insan kaynağı olarak zafiyetimiz varsa ki vardır, eğer güç olarak ezilmeye mahkumsak ki mahkumuz, hala tecrübeli kadrolarımız yoksa ki yok, BAŞARILI OLANLARI TAKLİT ETMEK, EN MANTIKLI HAREKET OLUR, BANA GÖRE.

Not: tabii ki kürt yapılanması kendi kendini yönetmemiştir bugünde yönetmemektedir burada amaç efendileri onlara çizdikleri yolunun yapı taşlarını analiz edip, biz de kendi kendimizi en doğru yöntemle nasıl başarabiliriz bunu gaye edinmekteyiz.

Türkmen Davasının en önemli sıkıntılarından biri Türk kimliğini Irak topluluklarına hazım ettirememiştir bugün hala bir çok Iraklı özellikle genç nesilden Irak Türklerini doğru dürüst tanımlayamamaktadır ne yazık ki aynı sıkıntı Baas döneminden kalma asimilasyon etkilerinden kurtulamayan Türkmenler arasında da yansımaktadır bir çok Türkmen Türk kimliğini saklama gereği duymakta veya farklı kavramları bir üst kimlik olarak kendine özdeşleştirmektedir, bunun içindir ki Türkmen siyaset yapıcılarının en başta bu noktaya dikkat etmelidir bir başka deyişle Türkmen Irak'ın her yerinde ve her mercide Türklüğü ona bir eksi puan kazandırma hissi yaşatmamalıdır ve siyasilerde buna uygun ortamı hazırlamalıdır, bunun için Türk kavramı sadece Anayasada Asli unsur olma veya bir iki uygulamada kalmamalıdır bu zaten özgür bir Irak için olmasa olmazlardır fakat önemli olan siyasi mücadelede Türkler rahat hareket edebilecekleri bir siyasi ortam oluşturmalarıdır bugün kürtler tam tersi bir yapı içindeler ama bunun sebebi mantiki olabilir yani kürtler Iraktan ayrılmak üzere kurulmuş bir çalışma sistemine sahipler, aynı şeyi Türklerden beklenemez en azından bugün için, daha önce bahsettiğimiz gibi ne siyasi kadrolar nede toplumsal yapı hazır değil buna,

onun içindir ki Irak Türk toplumu Irak içinde homojen yapıya sahip diğer siyasi guruplar ile eş güdümlü ortak hareket yapılarına sahip olmalıdırlar bu onlara hem Irak genelinde meşruiyet kazandırırken diğer taraftan Türk kimliklerini ortaya koymaktan çekilecek bir durum kalmayacaktır hatta tecrübeli kadrolar meydana çıkacaktır.

Bugün Irak pratiğinde meşruluğunu kazanmış bir Türk yapılanması bu ideolojik veya dini (hatta her ikisi içinde olabilir) siyasal yapı içinde Türkmenler Irak'ın her noktasında ve tüm politikalarında bir parçası olabilirse, gerek Türkmen toplumu için gerek bölgesel dengeler için bu çözüm en yaralı olanıdır fakat bu söylediklerimiz ancak demokratik bir zeminde gerçekleşebilecek fikirler, bu ortam hazırlanmasa zaten uygulanması siyasi intihardan başka bir şey değildir.

Onun için bugünün Irak'ında demokrasiden önce güvenlik ve adalet sisteminin oturtulması gerektirmektedir ve bunun en belirgin örneğini Irak'ın kuzeyinde yaşanmaktadır önce güvenlik sonra diğer fonksiyonlar yani güvenliğin olmadığı yerde güç dengeleri dışında hiçbir müdahale sistemi olamaz.

Yine Türkmenlerin siyasal sisteme entegre olma yollarında gezinmeye devam edersek yukarıda bahsi geçen güvenlik – demokrasi ilişkisinde Türkmenlerin yaşadığı topraklarda güvenlik kaygısı üst seviyede olduğu için demokrasiden ödün vermek zorunda bırakılıyor ve güç dengeleri Irak pratiğinde ABD tarafından yana ağır basıyor,

ne var ki bu süreçte Türkmenlerin yapacağı pek fazla bir şey yok dengelerin temelini oluşturan siyaset değil güç unsuru olduğundan ve bu güç dengelerinde Türkmenler Türkiye dışında dayanacakları bir yapı olmadığından ve bu yapının başında olan (AKEPE) Türkmenlerden taraf politika üretmediklerinden Türkmenler aşırı derecede yalnız bırakılmaktadır ve ne yazık ki Türkiye iç politikası çekişmelerinden dolayı Türkmenlerde alternatif çözüm yolları üretememektedir.

Bu karamsar tablo sonrası Türkmenler ne yapmalı, gerçekçi olmak gerekirse Türkmenler önce son 20 yılın politikası iflas ettiğini kabul edip yeni dönemde geçmiş hatalardan yararlanarak çok küçük fakat kendisine ait bir siyasi taban oluşturmali ve kültürel bağları olduğu Türkiye ve diğer Türk Dünyası toplulukları ile onların imkan ve kabiliyetlerine göre ve bölgesel ile uluslar arası dengeleri de dikkate alarak yolunu yeniden çizip Irak iç politikasında saydığımız güç faktörlerin yanısıra Irak Türk toplumunun iç dinamiklerini hareketlendirerek ve ondan yararlanarak, Irak'ın demokratik yapısını ve onu oluşturan faktörlere uygun siyasal strateji üretilip kısa, orta, uzun vadeli planlarla ve bu dönemlere göre elastikiyete sahip politikalar üreterek ve Irak Türk toplumunun özgür, güvenli, rahat bir hayat şartlarını onun için sağlamak bu alanlar da uğraşan herkesin görevi olsa gerek.

TTK

ATATÜRK DİYOR Kİ

Anadolu zaferi, tarih arasında bir millet tarafından tamamen benimsenen bir fikrin ne kadar kadir ve ne kadar muhyi bir kuvvet olduğunun en güzel misali olarak kalacaktır.

Türk Neferi kaçmaz, kaçmak nedir bilmez. Eğer Türk Neferinin kaçtığını görmüşseniz, derhal kabul etmelidir ki onun başında bulunan en büyük kumandan kaçmıştır.

Türk Milleti bağımsız yaşamış ve bağımsızlığı varolmalarının yegane koşulu olarak kabul etmiş cesur insanların torunlarıdır. Bu millet hiçbir zaman hür olmadan yaşamamıştır, yaşayamaz ve yaşamayacaktır.

Biz Türkler tarih boyunca hürriyet ve istiklale timsal olmuş bir milletiz.

KÜRT TERÖRÜ, HÜKÜMET VE TSK

■ GÖKTÜRK PUSAT

1984 yılında Eruh baskınıyla başlayan , 80 li yıllar sonunda devletin ilgili yöneticileri tarafından bir grup çapulcu diye nitelendirilip ciddiye alınmayan 90 lı yıllarda iyice zıvanadan çıkıp köy yakan askeri polisi şehit eden kürd terörü Abdullah Öcalan'ın yakalanmasıyla kısmen pasifize edilmiş bir duraklama dönemi içerisinde dağılmaya başlamıştır.Örgüt bu dönem içerisinde bir iki cılız terör eylemi yapmış sessiz ve derinden yeniden toparlanmaya başlamıştır.

Türkiye'nin son yıllarda yaşamış olduğu en büyük talihsizlik olan 3 kasım seçimleri hem Türkiye hem AB hem de kürd terör örgütü için dönüm noktası olarak kabul edilebilir. Milli şuurdan uzak Türklük adına hiçbir kısıntı dahi taşımayan. Arap , Kürd ve Pontus karmasıyla bir araya gelmiş ,herhangi bir siyasi geleneği olmayan toplama parti AKP'nin politikaları terör örgütüne tekrardan toparlanma ,yaşama ve ortaya çıkma imkanı sağlamıştır.

AB üyesi olunacak diyerek verilmeyen taviz kalmadı.Türkiye Cumhuriyeti'nin bir belediyesi olan Diyarbakır belediyesinin TC içişleri bakanlığına bağlı belediye başkanı sanki özerk bir eyaletin valisi gibi başına buyruk ve umursamaz şekilde davranabiliyor..polisle çatışmaya girip “hevsel bahçeleri’ne kadar takip edilen kürd teröristleri yakalamaya giden güvenlik güçlerine operasyonun derhal kesilmesi yönünde talimat verme cesareti gösterebiliyor.Osman Baydemir isimli bu pislik devletin askerine polisine saldıran ama cezasını bulan teröristin leşi için ambulans tahsis ediyor ve ambulansın önünde PKK paçavrası asılıyor.

Türkiye Cumhuriyeti hükümeti yöneticileri bu dönemde daha önce örgütçü çalışmaları sebebiyle hapse girmiş Zana ve yandaşlarını başbakanlık konutunda kabul ediyor. Bir bakıma onlara iade i

itibarda bulunup geçen günler için özür dileniyor.Hükümet bunları siyasi bir muhatap gibi kabul ediyor.Türklük şuurunu taşımayan insanlar topluluğu AKP'nin liderinin geliştirdiği Türkiyelilik tezi her geçen gün başımıza yeni çoraplar örmeye başladı. Gün geçmiyor ki güneydoğu da askerimiz polisimiz şehit olmasın .Yollar mayınlanıyor,kışlalara taciz ateşi açılıyor ,yollardan asker kaçırılıyor.Bu olanlar karşısında insanlara hümanist yanını göstermek konusunda hiçbir fırsatı kaçırmayan Amerikanvari bir şekilde çocukları seven , onları kucaklayıp Ülker gofret dağıtan şirinlik abidesi insan (?) Hala bu terör ortamını görmezden gelip “ kürd sorunu” diye yeni şeyler telaffuz ediyor.artık Anlaşılması gereken bir şey var. Kürd sorunu diye bir şey yok. Ülkemizin güneydoğusunda kürd terörü var.

Hala diyalogdan bahsediliyor.Kansız , kendini bilmez bir kaç aydın grubu sözde örgüte koşulsuz silah bırak çağrısı yapıyor.Amaç aslında farklı. Örgüt silah bırakacak mücadelesini siyasi arenaya taşıyacak , yarın bir gün güneydoğu federasyon olsun özerk bir yapıya kavuşsun diye istekte bulunacak. Türk milletinin her şeyi Türk ordusu bunların üzerine gidince de silahsız insanlara karşı TC silah kullanıyor diye yaygaralar koparılıp AB ye şikayete gidilecek.

Geçtiğimiz günlerde genelkurmay başkanı orgeneral Hilmi Özkök “ kısıtlanmış yetkilerimiz rağmen terörle mücadele ediyoruz” açıklamasını yaptı.

Ohal in 2002 yılında kaldırılması ile beraber güneydoğuda terör örgütüne yönelik olarak yürütülen çalışmalar ve psikolojik baskı tamamen ortadan kalktı.

AKP'nin iktidara gelmesi ile beraber yapılan sözde demokratik açılımlar ve AB uğruna verilen sınırsız ödünler sebebiyle neredeyse PKK

dokunulmaz bir hale sokuldu. Türkiye yi bölmeyi amaçlayan AB bu ülkenin demirbaşı TSK'nın çok fazla siyasete karıştığını belirterek AKP ye uyum yasaları adı altında askeri pasifize eden yasalar çıkarttı. Askerlerin kısıtlanan bazı yetkilerine şöyle bir bakalım.

Ohal döneminde ohal yasasının 9. Ve 11. Maddeleri ne göre askerlerin yetkileri şöyleydi.

- a) Bölgenin belirli yerlerinde yerleşimi yasaklamak veya boşaltmak.
- b) Bölge içerisinde haberleşme araçlarının tümünden faydalanmak ve bunlara gerektiğinde el koymak.
- c) Kamunun güvenliğini bozabileceği izlenimi taşıyan kişileri bölge dışına çıkartmak.

Ohal in kaldırılması ve buna paralel olarak yukarıda bahsi geçen yetkilerin kısıtlanması sebebiyle terör örgütüyle etkin mücadele yapılamamakta. Askeri kuvvetlerin terör örgütüyle mücadelesinde görev almasını sağlayan tek mevzuat il idaresi yasası. Buna göre de sadece kolluk kuvvetlerinin genel güvenliği sağlarken sahip olduğu yetkileri kullanabiliyor. AKP hükümetinin en son icraatı 5397 numaralı takip ve dinleme yasasında ise istihbarat yetkisi sadece jandarmaya o da sorumluluk sahası olan kırsal kesimde veriliyor

Ohal döneminde dağda karşılaşılan teröriste yönelik beklenilmeden silah kullanma yetkisi vardı.

Şimdiki yasalara göre ise askerin , teröristin silahlı olup olmadığına bakması gerekiyor.daha sonra teslim ol çağrısı yapması ve daha sonra ayağa ateş etme yetkisi var.

Dağda ele geçen bir teröristin en çok 12 saat içinde savcı önüne çıkarılması gerekiyor. Ohal döneminde 7 gün olan gözaltı süresi şimdi 4 gün ile sınırlı.hakim kararı olmadan kırsalda bir evde

örgüte ait bilgi ve belgeler olsa bile arama yapılamıyor.

Daha önce var olan ve AKP iktidarının kaldırdığı terörle mücadele yasasına göre bölücülük propagandası ağır yaptırımlar öngörmekteydi. Ancak bunun kaldırılması sebebiyle şimdi sokaklarda rahatlıkla örgüt propagandası yapılmakta,sözde bayrakları rahatlıkla taşınmaktadır

İki arada bir derede bırakılan halkın bir anlamda önüne atılan TSK şu an zor bir dönem içerisinde tepkisini sert bir dille ortaya koysa iktidar tarafından AB ye engel olmakla suçlanacak. Zaten gerçekleşmeyecek olan AB üyeliğinin olmama sebebi olarak TSK gösterilecek. Bilinçsiz AB üyeliği ile her şeyin toz pembe ama insanlar artık uyanıyor.Her gün kalkan şehit cenazeleri insanlarımızın gözlerini yavaş ta olsa açmaya başladı. Kürd terörünün gerçek yüzünü AKP iktidarının günübirlik çıkarlar için milli çıkarlarımızı feda etmesini insanlar görmeye başladı.

Ordumuz var olsun, tepkisini ortaya koysun. Orgeneral Hilmi Özkök'ün suskunluğunu , tepkisizliğini gerçekten anlamış değiliz. Ama neyseki ordumuz içerisinde ,sayın Yaşar Büyükanıt gibi ,yakında emekli olacak Hurşit Tolon paşamızı gibi nice subaylar,generaller var ve biz sadece ve sadece onlara güveniyoruz.

Tanrı Türk'ü Korusun
Ne Mutlu Türküm Diyene...

YÖRÜK ALİ EFE

www.turkyigitleri.com

Osmanlı İmparatorluğu'nun son döneminde Batı Anadolu'da yaygınlaşan gruplara "EFE" denilmiştir. Genelde Ege kırsal alanında tek tek ya da gruplar halinde yasayan cesur, gözü pek, dürüst, mert ve dost kişilerdir. Başkanları "Efe", yardımcıları "Zeybek" ve "Kızan" adıyla anılır. Efelik 10.y.y.' in sonunda Yusuf Pasa ile başlamış olup, en bilinenleri, 17.y.y. da Sivri Bölükbaşı, 19.y.y. da Atcalı Kel Memet ve nihayet 20.y.y. da Yörük Ali'dir. Bu efeler adaletsizliğe ve haksızlığa uğradıkları gerekçesiyle hükümete başkaldıran silahlı eylemcilerdir. Zenginden alıp fakire vermişler, milli mücadele yıllarında kurtuluş yanlısı savaşçılar olmuşlardır. Milli mücadele yıllarında bölgenin Yunanlılarca işgali karşısında yörenin yurtsever asker, aydın ve din adamları efeleri yurt savunmasına davet etmişler ve Yörük Ali Efe grubu oluşturulmuştur. Az sayıda, dağınık halde Yunan askerleriyle mücadeleye giren Yörük Ali Efe ile birlikte Demirci Mehmet Efe ve maiyetindekiler giderek artan direniş göstermiş ve Yunan askerlerinin geri çekilmelerini sağlayarak çok etkili olmuşlardır.

Milli Mücadele kahramanlarından Türk milis albayı Yörük Ali Efe 1896 yılında Aydın ilinin Nazilli ilçesinin Kavaklı yöresinde doğdu. Aydın bölgesi yörüklerinin Sarıtekeli aşiretinden olan Yörük Ali Efe, Çerkez Ethem ve Demirci Mehmet Efe'den sonra Kuvay-ı Milliye'nin Encümenin önemli kişilerindendi. Kurtuluş Savaşı'nın ilk başarılı mücadelesi efeler komutasında Aydın'da yapılmıştır. Milli Mücadelemizin ilk topu, yine efeler komutasında Aydın'da patlatılmıştır. Yörük Ali Efe'nin komutasında kurulan Milli Aydın Alayı, halen ordumuzda mevcudiyetini korumaktadır. Milli Mücadeleye katıldığı zaman 23 yaşındaydı. Daha önce, 1916'da askere alınarak Kafkas Cephesi'ne gönderildiği sırada askerden kaçmış, dağa çıkarak Alanyalı Molla Ali çetesine katılmıştı. Molla Ali çarpışmada ölünce onun yerine çete başı oldu. Menderes Irmağını salla geçerken Jandarmanın pususuna düşen çetenin bütün elemanları vuruldu, yalnız Yörük Ali salın ipini kesip akıntıya kapılarak hayatını kurtarabildi. Bu olaydan sonra

çetecilikten vazgeçerek eşkıya avında bir süre Hükümet'e yardımcı olan Yörük Ali, Mondros Mütarekesinin ardından ortalık karışınca çete kurdu. Yunanlıların İzmir'e çıkıp içerilere doğru ilerlemeleri karşısında, 1919 yılında zeybekleriyle silahlı direnişi başlattı. Balıkesir kongresi kararları doğrultusunda Nazilli cephesinde savaştı. Yeni katılımlarla giderek genişleyen birliklerine "Milli Aydın alayı" adı kendisine de milis albayı rütbesi verildi. 1920 Kasımında alayıyla düzenli ordu birlikleri saflarına katıldı. Kılıçoğlu Hüseyin Efe ile birlikte Milli Mücadeleye katılarak zaman zaman Yunanlılara baskınlar yaptı. Yörük Ali Efe'nin gittikçe genişleyen ve Milli Aydın Alayı adını alan milis kuvvetleri Kurtuluş Savaşında büyük yararlıklar gösterdi ve Aydın'ın Yunan işgalinden kurtulmasında büyük rolü oynadı. Kurtuluş Savaşı sırasında himayesindeki kızanları ile Nazilli - Yenipazar - Sultanhisar ve Aydın cephelerinde düşmanla karşı karşıya savaşan ve düşman birliklerini sürekli bozguna uğratan Yörük Ali Efe halk kahramanı olarak bölge halkının gönlünde taht kurmuştu. Savaş sona erince İstiklal madalyası ile ödüllendirilen ve çetesini dağıtarak Yenipazar'ın Kavaklı köyüne çekilen ve Yörük soyadını alan Ali Efe, İzmir'de geçirdiği tramvay kazasında bacaklarını kaybederek sakat kaldı. 1953 yılında da öldü. Günümüzde Kurtuluş Savaşı kahramanlarından Yörük Ali Efe'nin Yenipazar ilçesindeki köşkü aslına uygun bir şekilde restore edilerek müzeye dönüştürülmüştür. Kurtuluş Savaşı'ndan Unutulmaz Sahnelerden Biri: Yörük Ali Efe müfrezesini Yenipazar'a doğru giderken gören Rum işçilerin kaçmaya yeltenmesi ile başlar. Rumların kaçmalarına engel olan Efe, onlara yolluk verir ve Sultanhisar'daki kumandanlarına giderek Yörük Ali'nin teslim olarak Yunanlılara katılmak istediğini, bunun için ertesi gün Sultanhisar'a silahsız geleceğini söylemelerini tembihler. Koşarak giden Rumların ardından bakakalan kızanlar, Efelerinin hilesini anlayamazlar. Ancak ertesi gece sabah doğru Sultanhisar'ın Malgaç Köprüsündeki karakolu basmaya giderken bu kurnazlığı anlayacaklardır.

Yunan Komutanı Sultanhisar'da hazırlık yaparak Efe'nin teslim olmasını bekleyedursun, Malgaç'tan gelen silah sesleri, Türk Kurtuluş Savaşı'nın başladığını, Türk Milletinin ölmeden esareti kabul etmeyeceğini ilan etmektedir. Yörük Ali Efe, Malgaç Çayı demiryolu köprüsü başında kurulan Yunan karakolunu sabaha karşı yaptığı baskınla yok etmiştir.

Yörük Ali Efe ile İlgili Bir Anı: Yörük Ali Efe'yi yakından tanıyanlardan Paşa Dede'nin onunla ilgili unutamadığı bir anısını var. Yörük Ali Efe'de avı çok severdi. Bundan dolayı Yenipazar'da en çok görüştüğü insanlar arasında Nuri Edremit (Kadirlerin İpçi Nuri) ve Piyancının Paşa gibi usta avcılar yer alıyordu. Hatta bu avcılar arasında bu yüzden bir tartışma ve çekişme de çıkmıştı. Efe'nin çok güzel bir İngiliz çifte kırması vardı. Bütün avcılarının gözü bu tüfektedir. Herkes Efe'nin cömert ve geniş gönüllü biri olduğunu bilirdi. Sevdği dostlarından biri istese kıramaz, verirdi. Çekişme de burada doğuyordu. Efe tüfeğini kime verecek?

Tüfeğin hikayesi de bir ilginç... Bu tüfek aslında İngiltere'nin İzmir'deki konsolosu için özel olarak, bazı aksamı gümüşten imal edilmiş. Ancak konsolos kullanamadan ölünce tüfek eşine kalmış. Konsolosluğun şoförü Yörük Ali Efe'yi Milli Mücadele yıllarından tanıyan eski zeybeklerden biriymiş. Konsolosun karısının tüfeği satacağını duyunca Yörük Ali Efe'ye haber vermiş ve Efe epey bir para verip tüfeği satın almış ve konsolosun hanımı da tüfeği böyle meşhur birine sattığından pek memnun olmuş. Böylece havalinin en modern ve değerli çiftesi artık Yörük Ali Efe'dedir. Zaman su gibi akıp geçer. Efe yaşlanır ve hastalanır; ancak hala, arabayla da olsa çarşıya çıkabilmekte, ava bile gidebilmektedir. Hastalığı henüz ağırlaşmamıştır. Buna rağmen gününün çoğunu evinde ve fabrikasında geçirir.

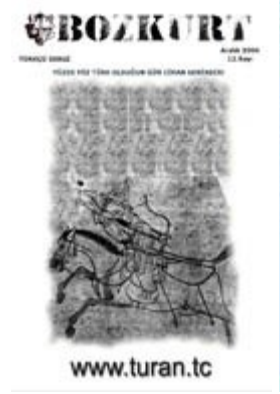
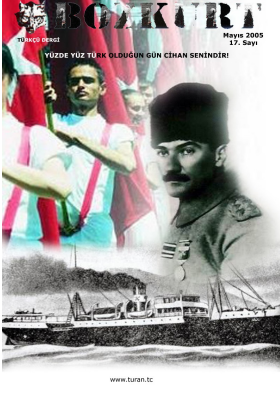
Yenipazar'da herkes Efe'nin tüfeği kime vereceğini merak etmektedir. Çünkü avcılardan özellikle iki kişiyi çok sever. Birisi Kadirlerin Nuri, öteki Piyancının Paşa. Her ikisinin de tüfeği çok istediği bilinmektedir. Efe, daha çok Nuri'ye vermek ister. Çünkü Nuri hem yaşça, hem de tabiat olarak Efe'ye daha yakındır. Bir gün Yörük Ali Efe (Yenipazarlıların deyimiyle Koca Yörük), İpçi Nuri'yle ava çıkar. Sıkıları (fişekleri) Nuri yapmıştır; ama kurnaz

Nuri, Efe'nin fişeklerini bozuk yapmış; kendininkilere ise iyice özenmiştir. Niyeti, Efe atışlardan memnun olmayınca suçu tüfeğe atmak ve bu şekilde bozuk tüfeği kolayca almaktır. Gerçekten de Efe atar atar, vuramaz. Nuri ise attığını düşürmekte ve Efe'nin tüfeğine mahana bulmaktadır. Ancak zeki Yörük Ali durumu anlar. "Ver bakem senin fişekleri..." diyerek Nuri'nin fişekleriyle dener. Kuşlar çaput gibi düşmeye başlayınca Nuri kızarır. Foyası meydana çıkmıştır. Efe, Nuri'ye hiçbir şey söylemez ama tüfeği ona vermekten de vazgeçer. Bir gün Paşa'ya "Efe seni çağırıyor" derler. İşini bırakıp hemen Efe'nin evine varır. Efe divanda oturmaktadır. Selam verir, dinelir. Efe yumuşak bir sesle çağırarak onu yanına oturtur. Uzunca bir süre dereden tepeden sohbet eder, işlerden konuşurlar. Akşam olur, Efe yemek hazırlanmasını söyler. Paşa kalkmaya yeltenir, ama Efe'nin müdahalesiyle yemeğe kalır. Öyle bir sofraya hazırlanır ki yemekten sonra Paşa'nın "karnı dibek gibi" olmuştur. Kahveler içilirken Paşa artık kalkma vakti geldiğinden kıpırdanmaya başlar, bir yandan da Efe'nin kendisini ne diye çağırdığını merak etmektedir. Efe avdan, tüfeklerden bahseder, yavaş yavaş konuya gelir. Birden sorar: "Benim çiftelyi almak ister misin?" Paşa bu ani soru karşısında o kadar heyecanlanır ki neredeyse fincanını düşürecektir. Efe kendisine çakmak çakmak gözleriyle bakmaktadır. "Efe bende senin tüfeğe verecek para ne gezer? Ben kooperatifte bir işçiyim" der. Paşa o zamanlar TARİŞ'te çalışmaktadır. Koca Yörük kızmıştır: "Sana para lafı eden mi oldu len! Sen istiyor musun, istemiyor musun, onu söyle!" Paşa gene ikirciklidir: "İstiyom emme.." Efe, Paşa'nın pahalı fiyat söylemesinden korktuğunu anlamıştır; yumuşar: "Merak etme oğlum.." der, "Ben sana hemen para ver demiyorum, pamukları toplayınca, istediğin zaman verirsin" deyince Paşa'nın yüzü güler. Uzatmayalım Efe, tüfeğini değerinin yarısı sayılabilecek bir fiyata Piyancının Paşa'ya satar.

Paşa Dede parayı ne zaman, nasıl verdiğini hatırlamıyor; ancak "Efe'nin ağzından bir daha para lafının çıktığını duymadım" diyor. Paşa'nın avcılığı asıl bundan sonra başlar. Efe ile bir çok ava katılır. Hala Kadirlerin Nuri ile çekişmektedir. Efe, sonra Nuri'ye filintasını hediye ederek onun da gönlünü almıştır. İkisi de çok ustadır ve yenişememektedirler. Bu tatlı rekabet sürer gider.

"Ben hayatımda Yörük gibi atıcı adam
görmedim" diyordu Paşa Dede...

BOZKURT

TÜRKÇÜ DERGİ BOZKURT
OKU ! ÇOĞALT ! OKUT ! TANIT !

www.turan.tc